John Bunyan's

Ուխտավորի առաջընթացը

վեցերորդ մաս

Adapted by Edward Duncan Hughes

Illustrated by Lazarus

Translated by: Most Rev. Prof. Varant Zareh Seropian

Dedicated to my Daughter Angel Seraphina
Funded by Zareh Seropian & Sons Foundation
Special thanks to my wife
Gifted to all the Armenians around the world. This translation has been done in the Grace of the Holy Trinity to whom I owe.

Produced by Bible for Children

www.bibleforchildren.org

©2020 Bible for Children, Inc.

License: You have the right to copy or print this story, as long as you do not sell it.

Հասնելով ցուրտ մաքուր գետի, քրիստոնյաներն ու հուսալին թարմացան իրենց:
Սա այն էր, ինչ Իսրայելի Դավիթ թագավորը անվանել էր Աստծո գետ - բայց Հիսուսի Հովհաննես առաքյալն այն անվանել է «կյանքի ջրի գետ»: Երկու տղամարդիկ խորը խմեցին, նախքան շարունակելը:

Շուտով ճանապարհը թողեց գետի ափը և շատ կոպիտ դարձավ: Երբ տղամարդիկ մոտիկից նկատեցին մի մարգագետնում, նրանք ընտրեցին խոտածածկ ուղին: Նրանք մտել էին պատահական ճանապարհով մարգագետնում: Քիչ-քիչ դա նրանց դուրս հանեց ճիշտ ճանապարհից:

Մեծ փոթորիկ առաջացավ, բերելով հորդառատ անձրև, որը հեղեղեց մարգագետինը: Ուխտավորները գաղափար չունեին, թե ինչպես հետ վերցնել իրենց քայլերը: Քրիստոնյան, որը ղեկավարում էր ճանապարհի մարգագետնի ընտրությունը, աղաչում էր Հուսովին ներող-ամտությունը: Սողալով պատի տակ՝ զույգը փորձել է քնել:

մերձակայքում, որտեղ նրանք պառկած էին, կար մի ամրոց, որը կոչվում էր Կասկածում ամրոցը, որը պատկանում էր Հսկա հուսահատություն- ին: Առավոտյան նա քրիսին ու Հույսի պես քնեց իր հողի վրա և գերին տարավ: Երեք օր նրանք անպաշտպան

էին մնացել նրա զնդանում:

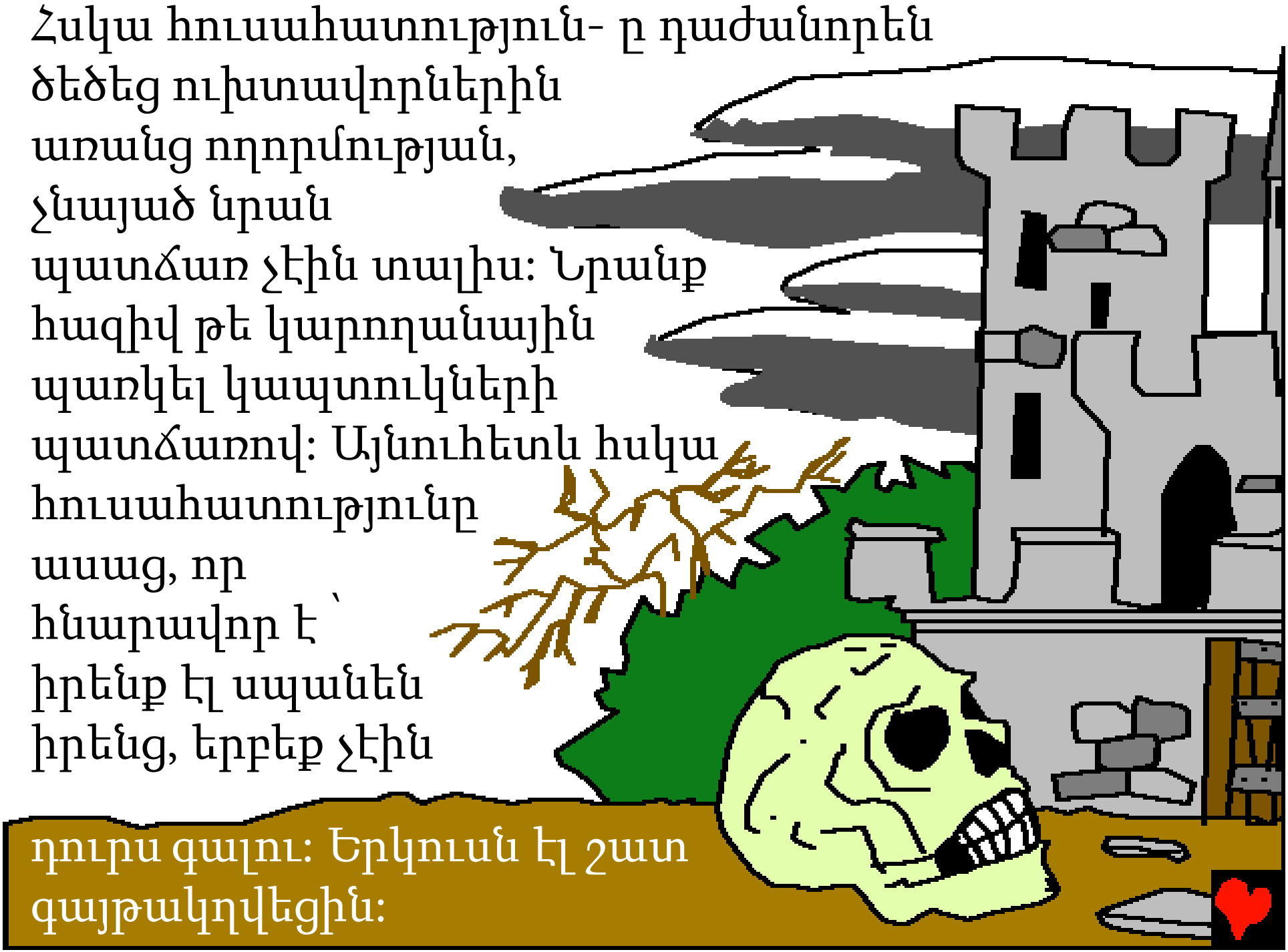
Հսկա հուսահատություն- ը դաժանորեն
ծեծեց ուխտավորներին
առանց ողորմության,
չնայած նրան
պատճառ չէին տալիս: Նրանք
հազիվ թե կարողանային
պառկել կապտուկների
պատճառով: Այնուհետև հսկա
հուսահատությունը
ասաց, որ
հնարավոր է՝
իրենք էլ սպանեն
իրենց, երբեք չէին
դուրս գալու: Երկուսն էլ շատ
գայթակղվեցին:

Թեպետ գրեթե մահը թույլ էր, ուխտավորները դիմադրեցին ինքնասպանությանը: «Դա Աստծու օրենքին դեմ է», - պատճառաբանեցին նրանք: «Եվ նա դեռ կբերի մեզ»: Գիշերվա ընթացքում քրիստոնյան արթնացավ: «Ինչ հիմար եմ», - գոչեց նա: «Ես մոռացել էի: Ես խոստման բանալին ունեմ»:

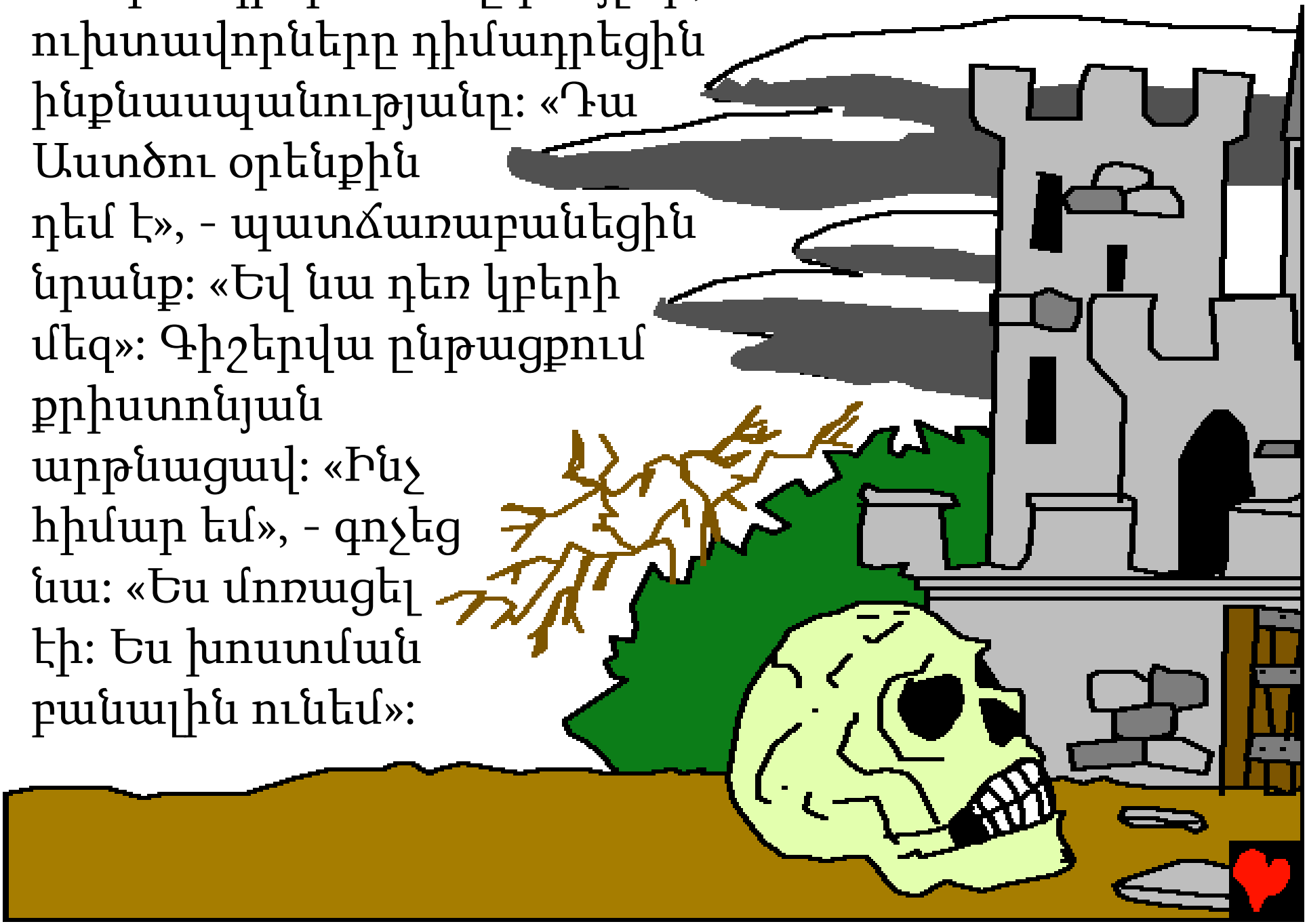

Նկարելով Խոստման բանալին, որտեղից կախվում էր զգեստի տակ իր սրտի մոտ, քրիստոնյան ժպտաց Հույսի վրա: «Այս բանալին կբացվի ցանկացած կողպեք Կասկածում ամրոցը- ում»: Անշուշտ, նրանց միջև յուրաքանչյուր ազատություն և ազատություն զիջում էին Խոստման բանալին:

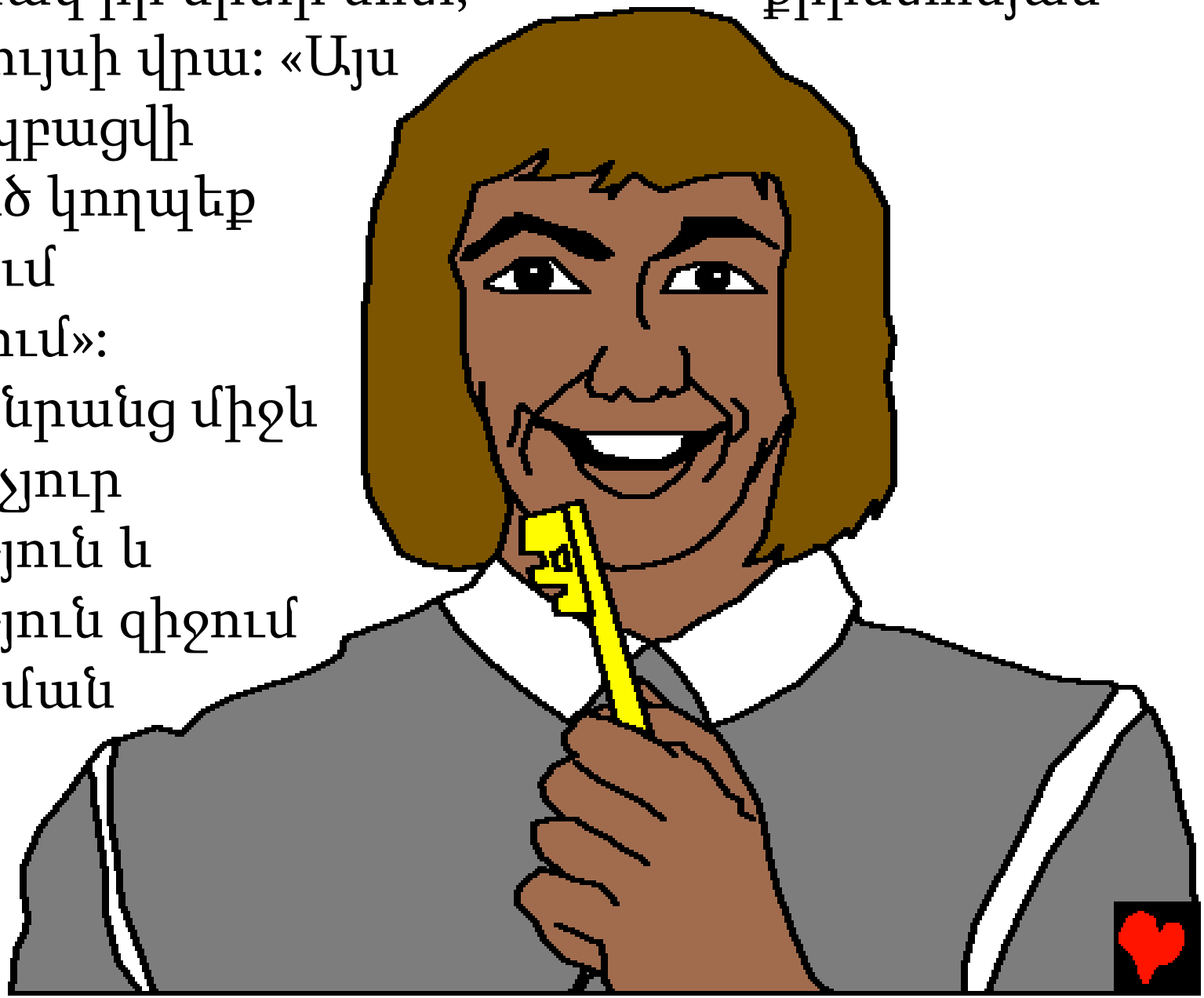

Երբ նրանք վերադառնում են այն գազաթը, որով նրանք առաջին անգամ լքել էին Թագավորի մայրուղին, ուխտավորները մտածում էին, թե ինչպես կարող են օգնել ուրիշներին խուսափել իրենց թույլ տված սխալից: Վերջապես, նրանք որոշեցին այս բառերով փորագրել փորագ-ություն:

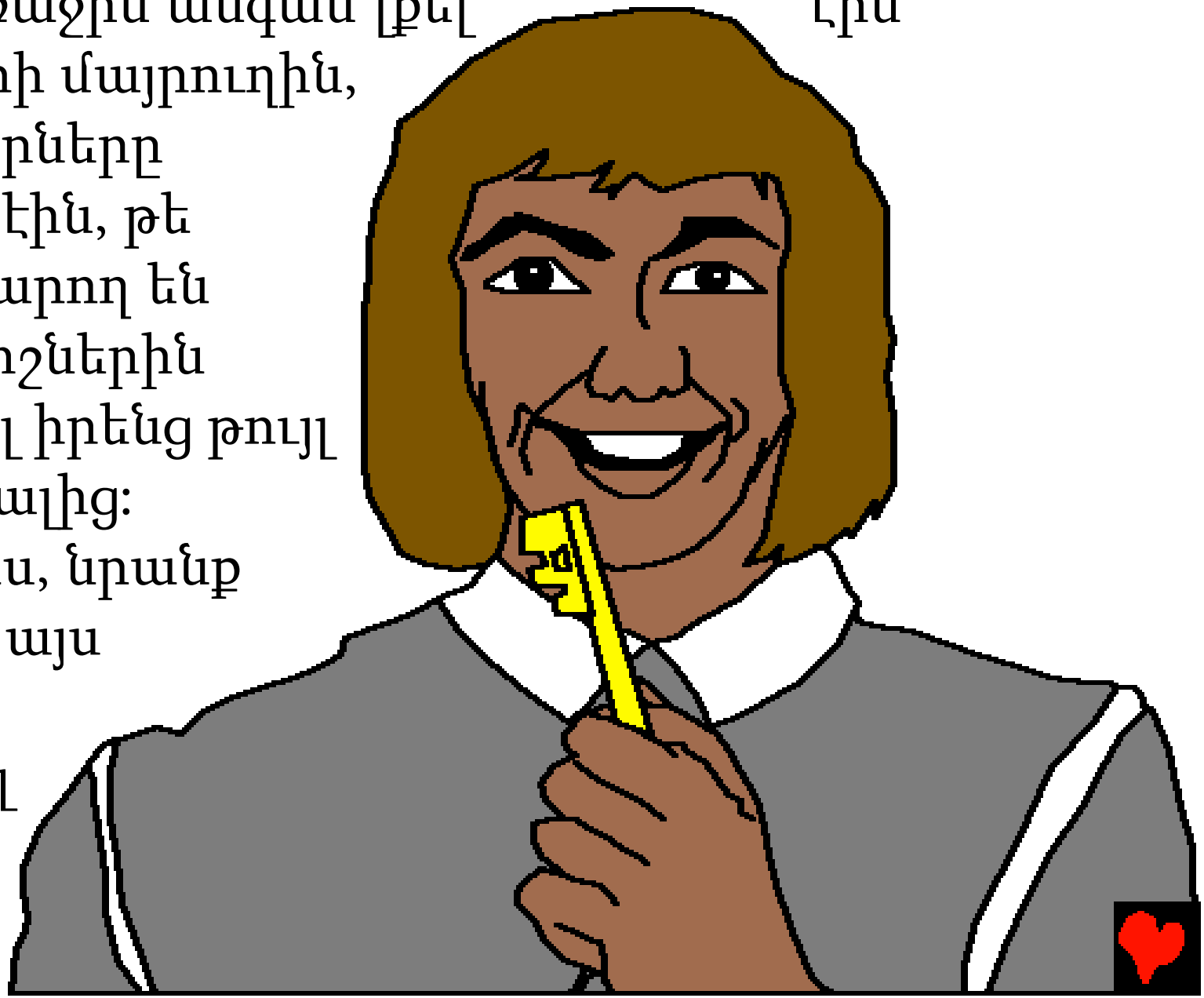

«Այս ափի վրայով անցնում է դեպի Դուբինտ ամրոց տանող ճանապարհը, որը պահվում է հսկա հուսահատության կողմից, ով արհամարհում է երկնային երկրի թագավորին և ով փորձում է ոչնչացնել Նրա սուրբ ուխտավորներին»: Ավարտելով այս առաջադրանքը՝ նրանք ճանապարհի ընկան մայրուղու երկայնքով:

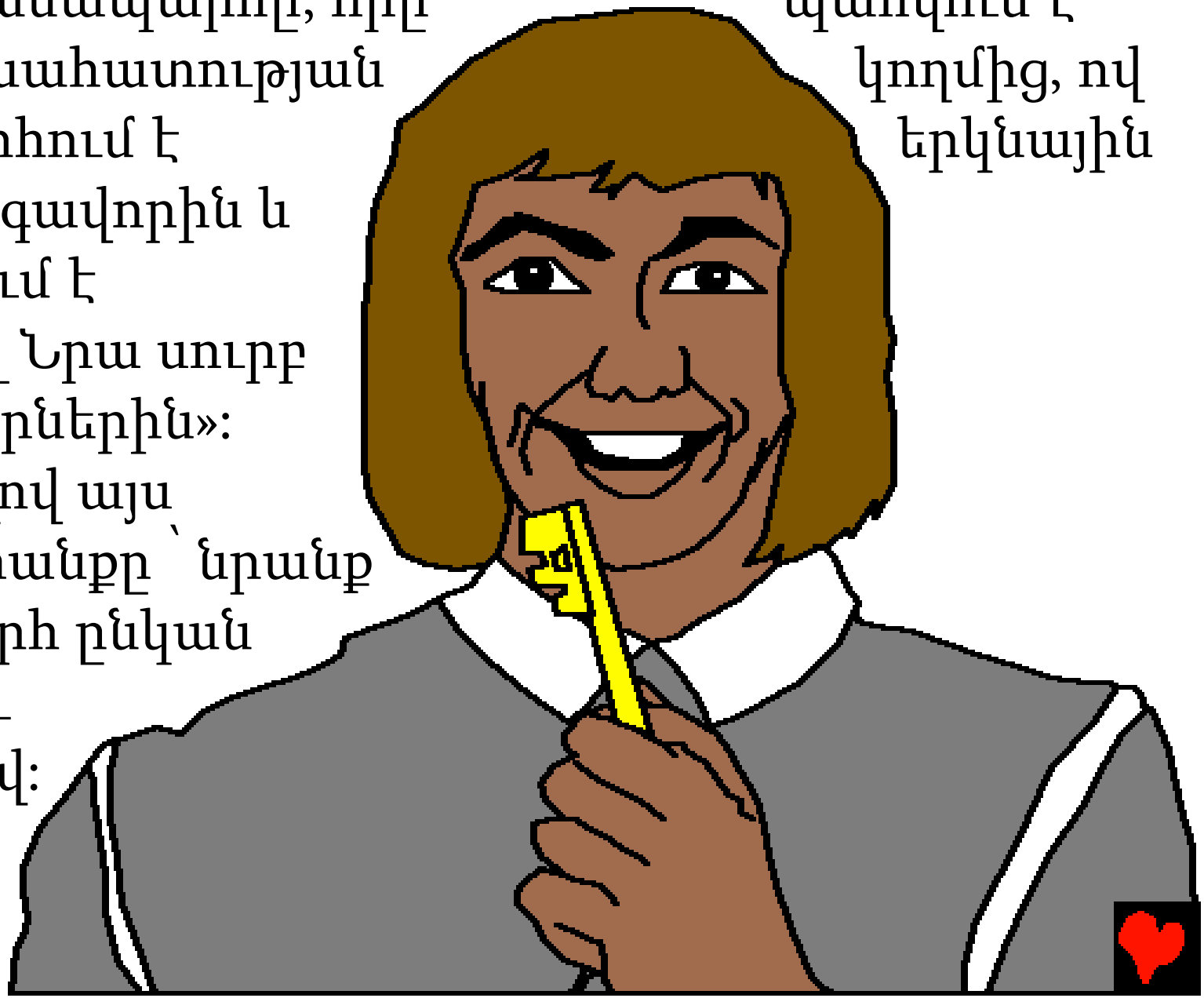

մայրուղին ուխտավորներին տանում էր դեպի Սքանչելի սարեր: «Ես դրանք դիտեցի թարգմանիչների տնից», - բացականչեց Քրիստիան: «Ահ, կան հովիվներ»: Հովիվները՝ Էմմանուելի ծառաները, ջերմորեն ողջունեցին նրանց:

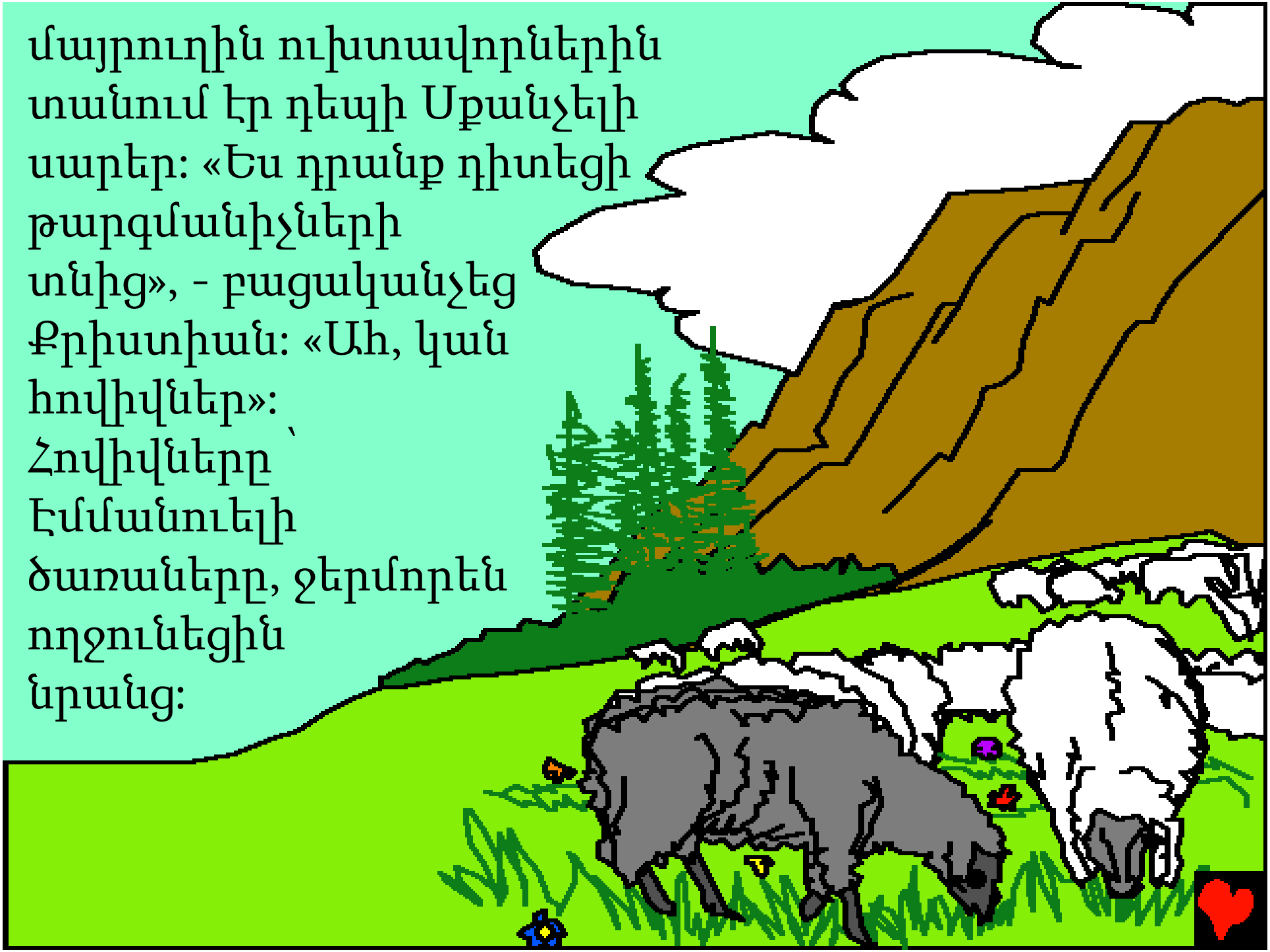

«Ո՞ւմ են ոչխարները, որոնք կերակրում են այս հիանալի սարերի վրա»: Քրիստիան հարցրեց հովիվներին:
- Էմանուելնե՛ր,
- պատասխանեցին նրանք: «Նրա համար նա դրեց իր կյանքը»:
Հովվի անուններն էին՝ Գիտելիք, փորձ, արթուն և անկեղծ:

Այս հովիվները ուխտավորներին ցույց տվեցին հիանալի բաներ, ինչպիսիք են «Սխալ» կոչվող բլուրը, որի ստորոտում մարդիկ էին կոտրված, ովքեր այնտեղ ընկած ժայռի վրայով ընկել էին. «Զգուշացում» կոչվող բլուրը՝ գերեզմաններով լի, որտեղ շրջում էին կույր մարդիկ:

«Հսկա հուսահատությունը կուրացրեց նրանց», - բացատրեցին հովիվները:

այնուհետև հովիվները ցույց տվեցին երկու ուխտավորներին մի դուռ՝ բլրի կողքին: Ներսը մութ ու ծխած էր: Նրանք մտածում էին, որ լաց են լինում մռնչյուն վառարանի ձայնի ձայնը և տանջող մարդկանց աղաղակը: Նաև նրանք հոտոտեցին ծխնելույզի հոտը: "Ինչ է սա նշանակում?" Հարցրեց Քրիստիան: «Սա ճանապարհ է դեպի դժոխք», - պատասխանեց հովիվը:

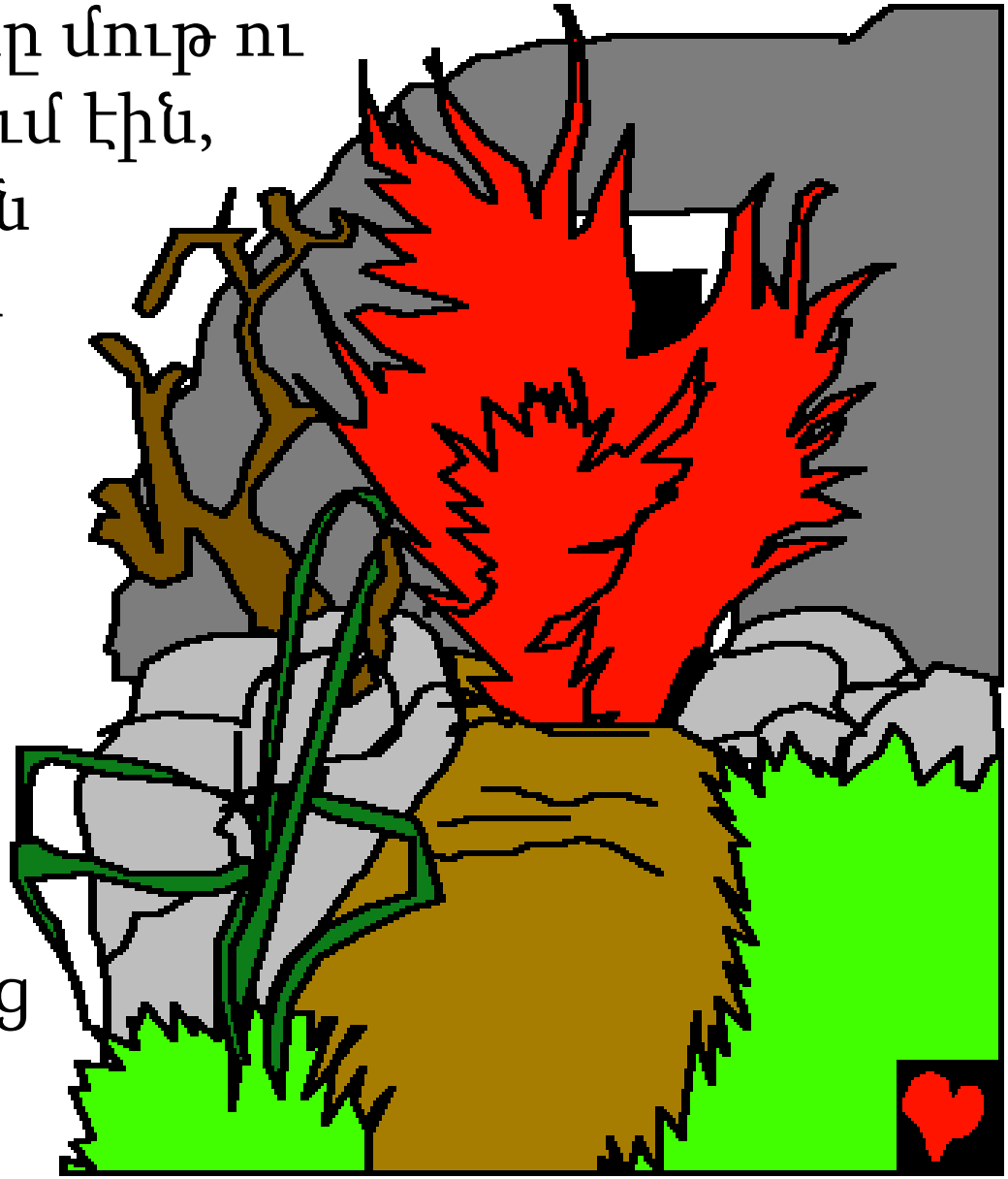

«Դա նրանց համար է, ովքեր ուխտագնացության արդար ցուցահանդես են անում, բայց վաճառում են իրենց նախահայրերը Եսավի պես»:
«Մենք պետք է լաց լինենք Տիրոջը ուժի համար», - հառաչեց Քրիստիան:
Երբ ուխտավորները հեռացան, մի հովիվ նրանց տվեց մի նշում, որում նկարագրվում է ճշգրիտ ձևը.

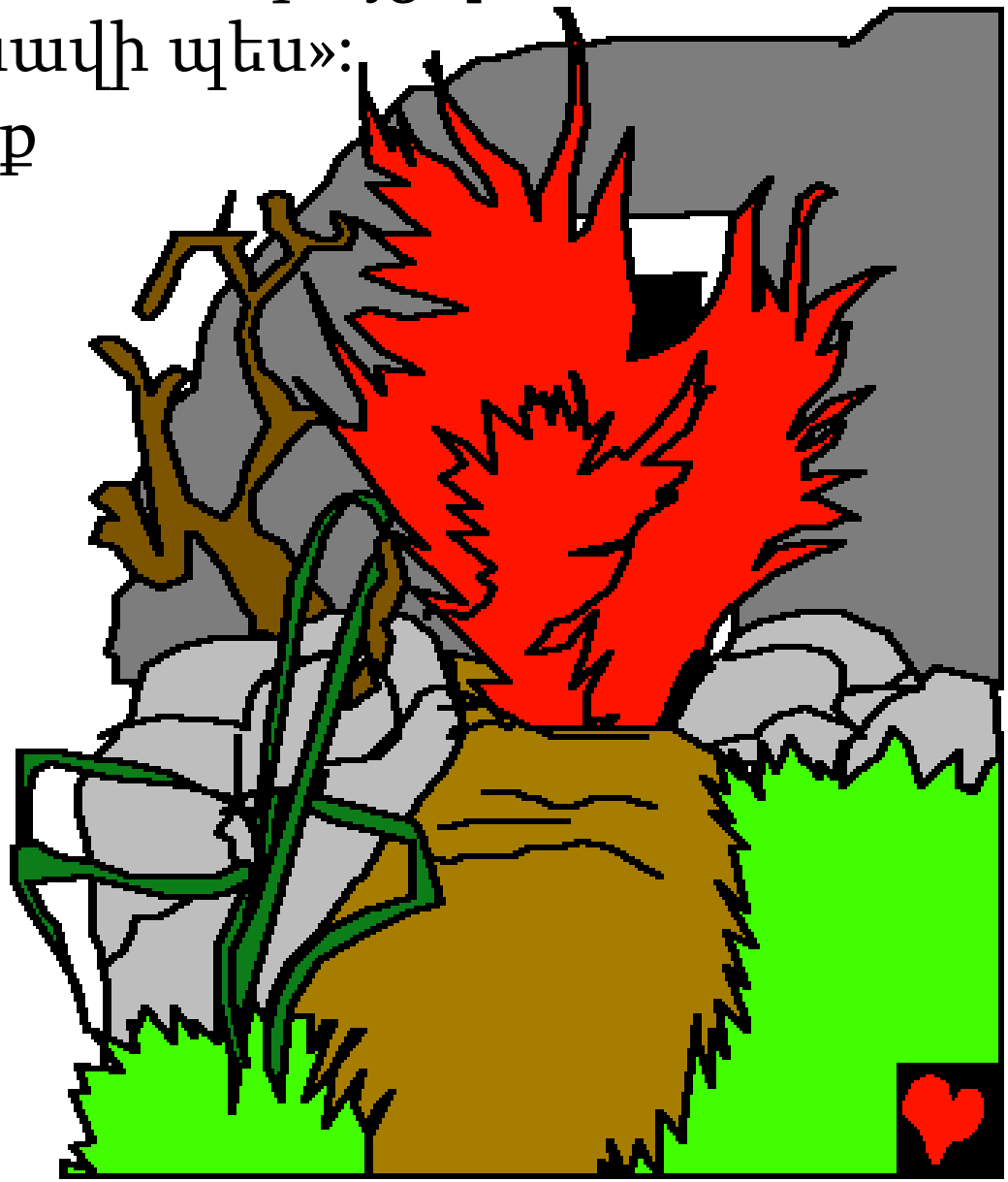

մեկ ուրիշը նախազգուշացրեց, որ զգուշանան պարոն շողոքորթից; երրորդը նրանց ասաց, որ երբեք չեն քնելու կախարդված հողի վրա. չորրորդ առաջարկը նրանց Աստվածապաշտ:

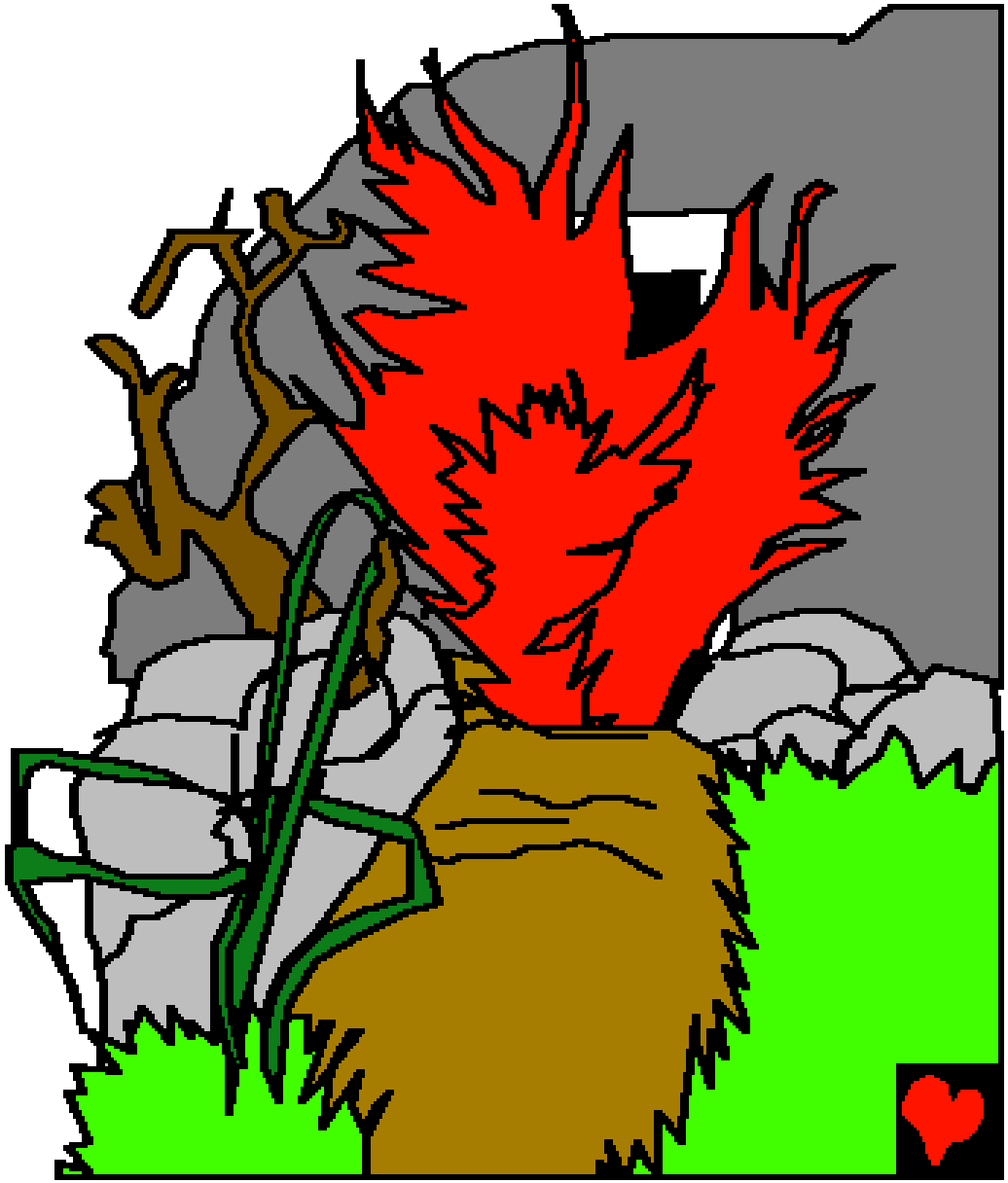

խորհուրդ երկրի սահմանին, ուխտավորները հանդիպեցին Անտեղյակության: «Ես գիտեմ, որ երկնային քաղաքի դարպասը կբացվի ինձ համար», - ասաց անտեղյակությունը: «Ես լավ լսող եմ, աղոթում եմ, ծոմ եմ պահում, տասանորդներ եմ վճարում, և ողորմություն եմ տալիս»: Բայց տգիտությունը չէր անցել հյուսված դարպասի միջով:

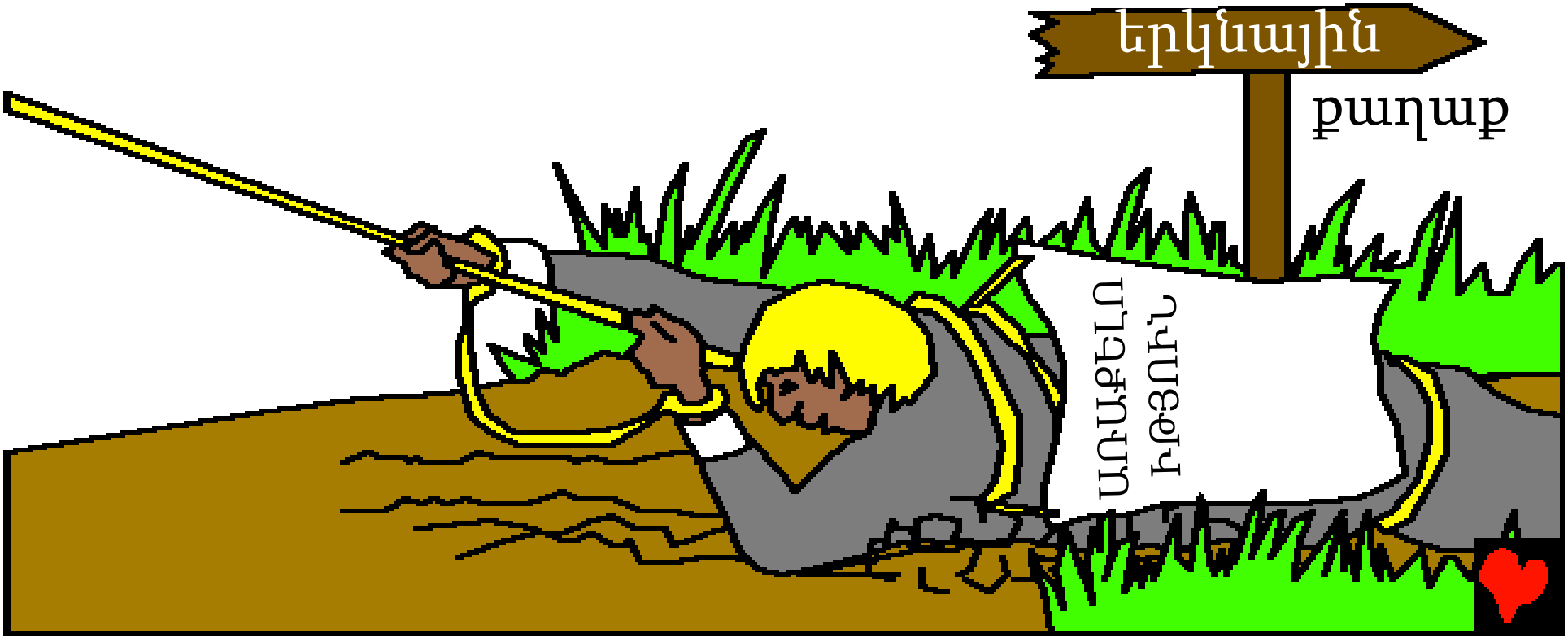

Ուխտավորները Անտեսությանը ասացին ճշմարտությունը, այնուհետև թողեցին, որ մտածի այդ մասին: Նրանք հաջորդ անգամ հանդիպեցին Շրջվել, որը Առաքելության մարդ էր: նրան զողի նման քարշ էին տալիս երկնային թուլամորթ քաղաքի հակառակ ուղղությամբ: Նա գլուխը կախեց ուխտավորների անցնելիս:

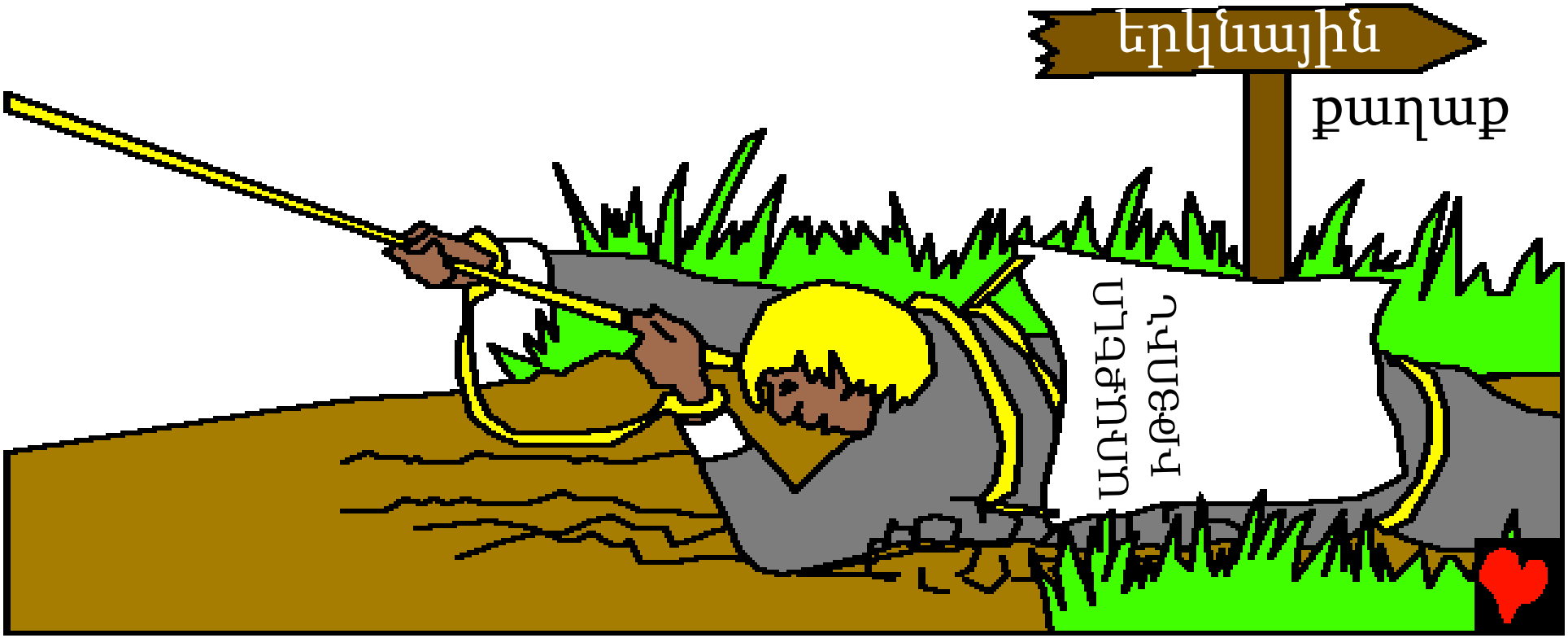

Լսելով, որ փոքր հավատքը՝ իր ուխտագնացությունից, հարձակվել էին ավտոճանապարհի ավազակների կողմից՝ թուլամորթ, Անվստահություն և Մեղավոր - քրիստոնյա և Հույսի անունները հիշեցին, որ նորից հիշում են Աստծո զենքը հագնելու անհրաժեշտության մասին և վստահել Նրա փրկարար ներկայությանը:

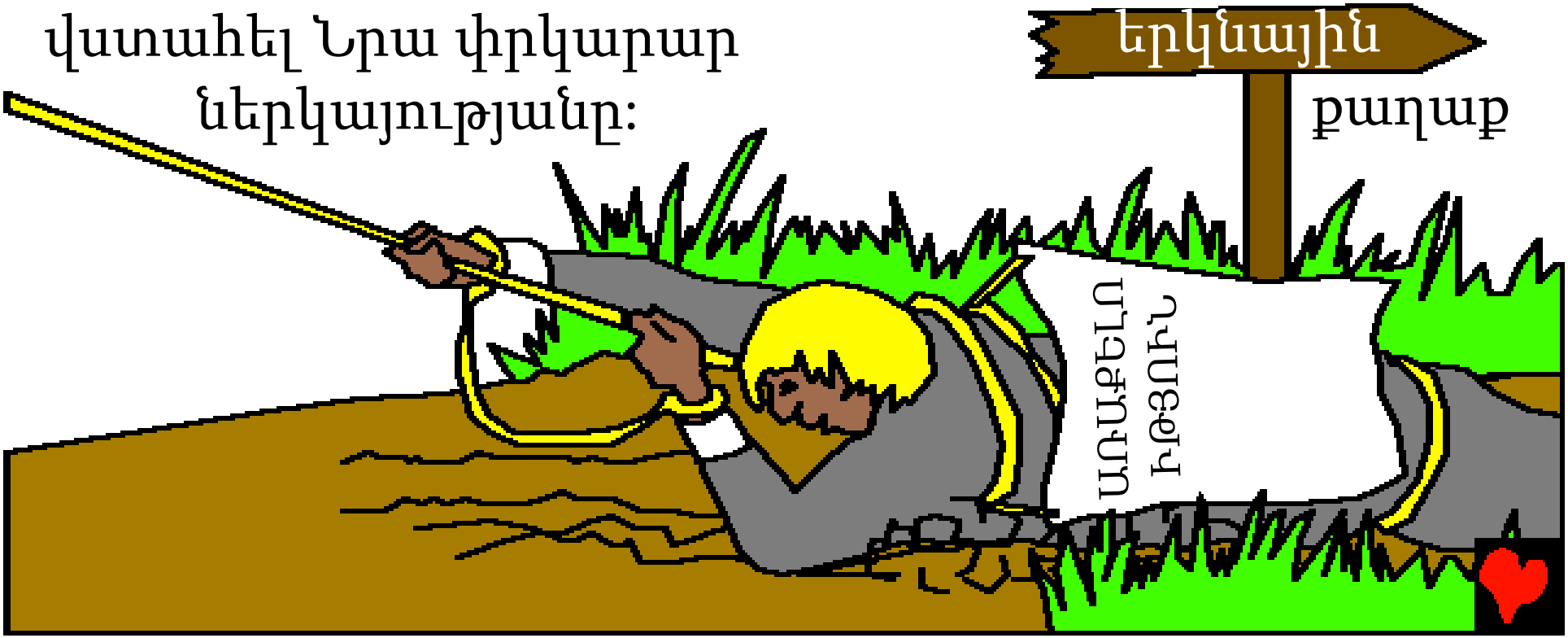

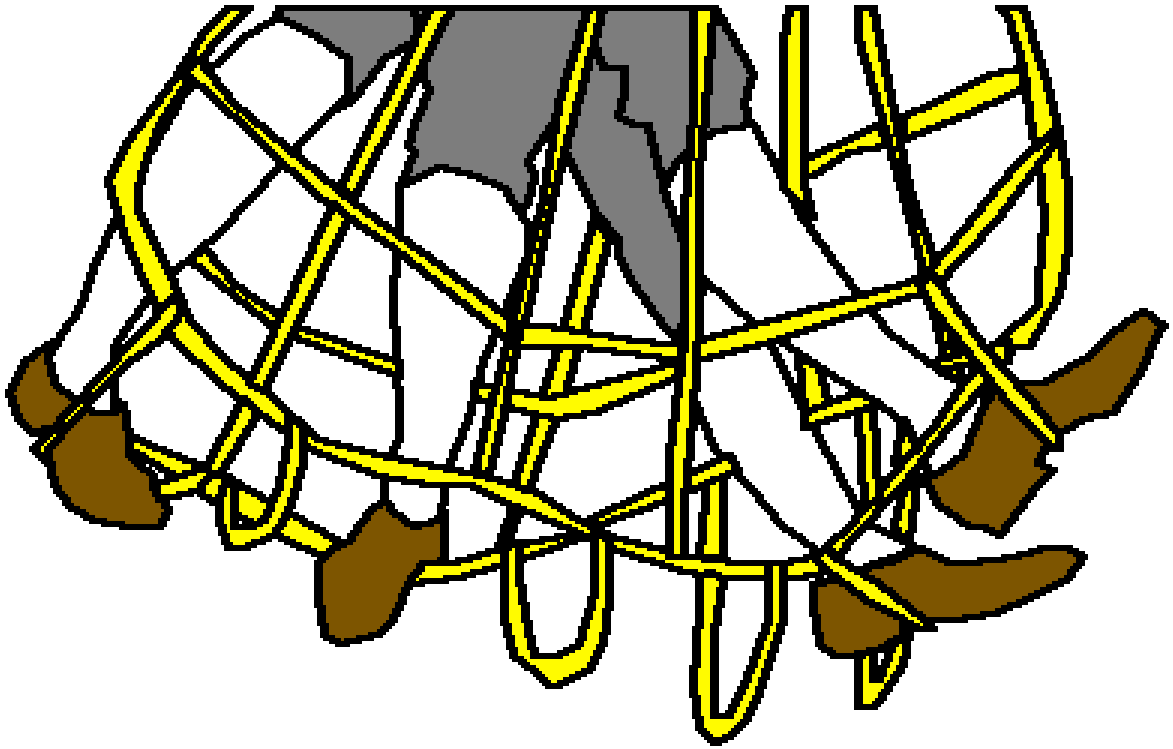

«Բարև, կորել եք»: Երբ ուխտավորները կանգնած էին մի խաչմերուկում, շողոքորթը քննադատում էր նրան: Երբ նրանք քթեցին, նա կոչ արեց նրանց հետևել նրան: «Ես գնում եմ երկնային քաղաք: Ես գիտեմ այդ ճանապարհը», - վստահեցրեց նա:

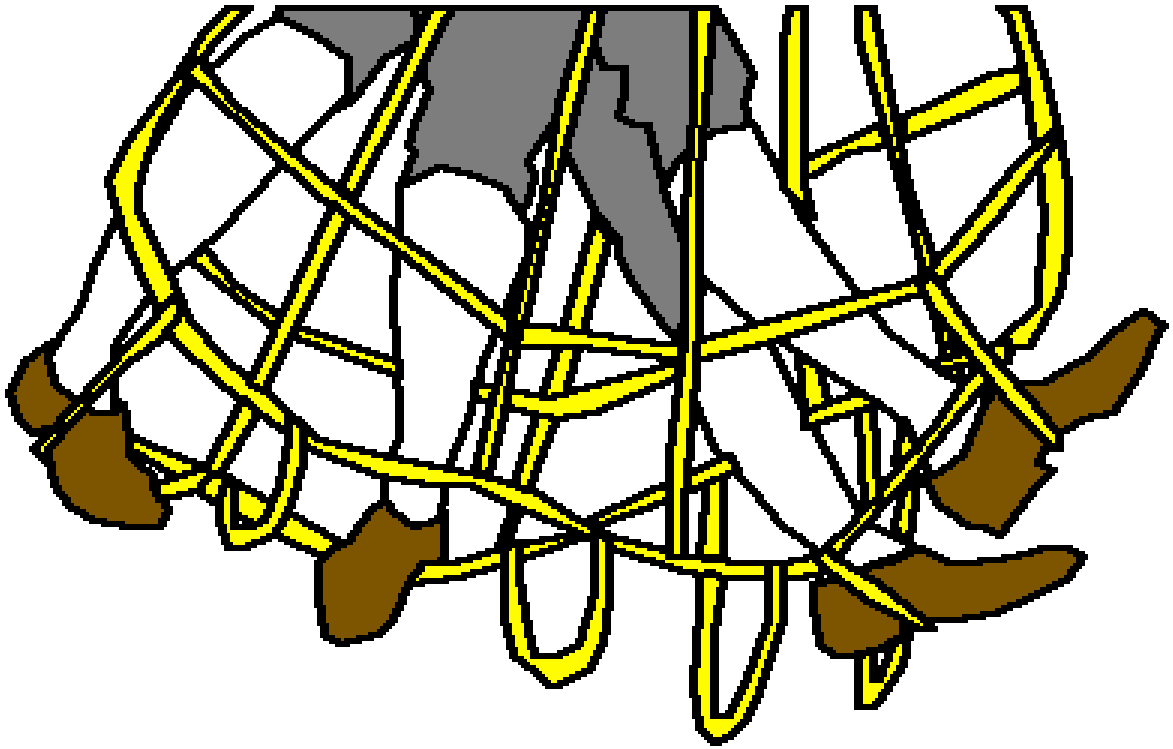

Քրիստոնյա և հուսով եմ - ը հետևեցին շողոքորթ - ին՝ դժվար թե նկատելով, որ ճանապարհը նորից ու նորից կոր է եղել, մինչև նրանք գնում են հակառակ ուղղությամբ դեպի երկնային քաղաք: Հանկարծ շողոքորթը նրանց դուրս բերեց ցանց, որը խճճեց նրանց ոտքերը:

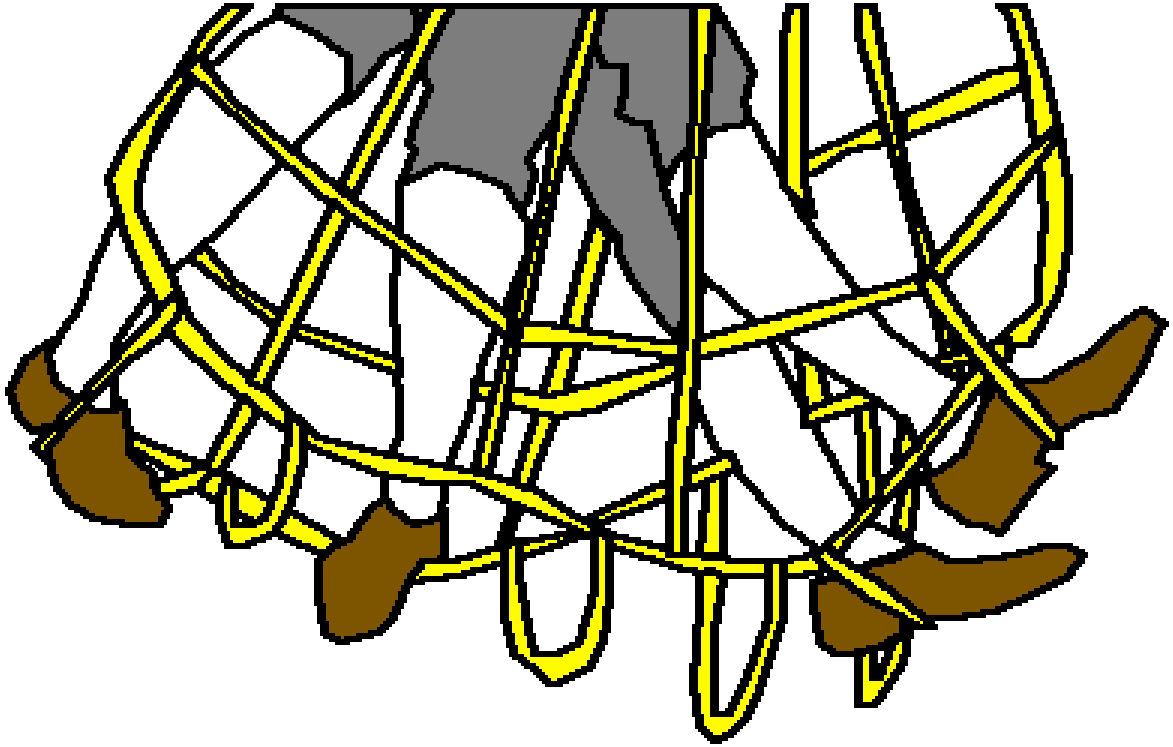

Այնտեղ նրանք մնացին, որ կորչեն: Բայց նրանցից մի փոքր մտրակ կրող փայլող մեկը եկավ նրանց: Ազատ արձակելով դրանք՝ նա նորից ճիշտ ուղու վրա դրեց: Սկզբում նա պատժեց նրանց՝ հովվի գրությունը չկարդալու և շողոքորթը լեզվին պահելու համար:

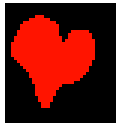

«Ինչքան ես սիրում եմ, ես հանդիմանում և կշտամբում եմ», - քրիստոնյան մեջբերեց խոսքերը իր արքայազնի նամակից: «Մեր բարության համար պատժելն էր մեզ մեր անզգուշության համար: Ահա, ո՞վ է գալիս»:

Մի մարդ քայլում էր դեպի նրանց կողմը, մեջքը դեպի երկնային քաղաքը: "Ուր ես գնում?" հարցրեց մարդը: «երկնային քաղաք», - պատասխանեցին ուխտավորները:

Մարդը, որի անունը Աթեիստ էր, ծիծաղեց: «Քսան տարի ես փնտրեցի երկնային քաղաքը», - ծիծաղեց նա: «Նման տեղ չկա»: Անտեսելով Աթեիստի ստերը, ուխտավորները ճանապարհորդեցին:

Շուտով երկուսն էլ քնկոտում էին քնկոտությունից: «Եկեք քթենք», - ասաց Հոփլոսը: «Իհարկե ոչ, մենք զուցե երբեք չենք արթնանա», - պատասխանեց Քրիստիան:

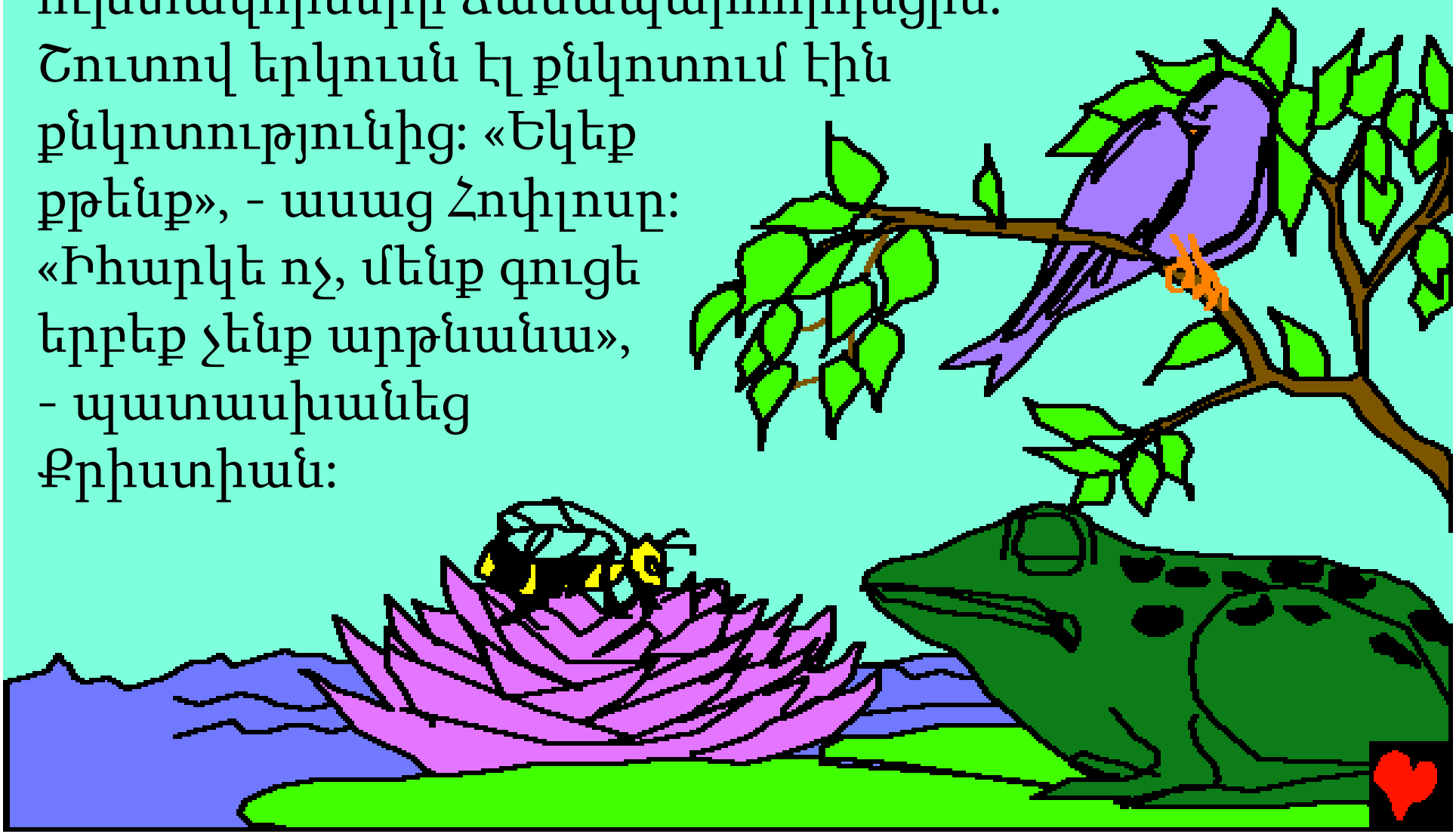

Երբ ճանապարհորդում էին, երկու ուխտավորները պայքարում էին մաշվածությունից՝ առևտուր անելով հարցերին և պատասխաններին այն մասին, թե ինչպես է Տերը սրտերը քաշել Իրեն: Հետ նայելով Քրիստիան տեսավ տգիտությունը, որը քայլում էր նրանց հետևից: «Սպասենք նրան», - ասաց նա:

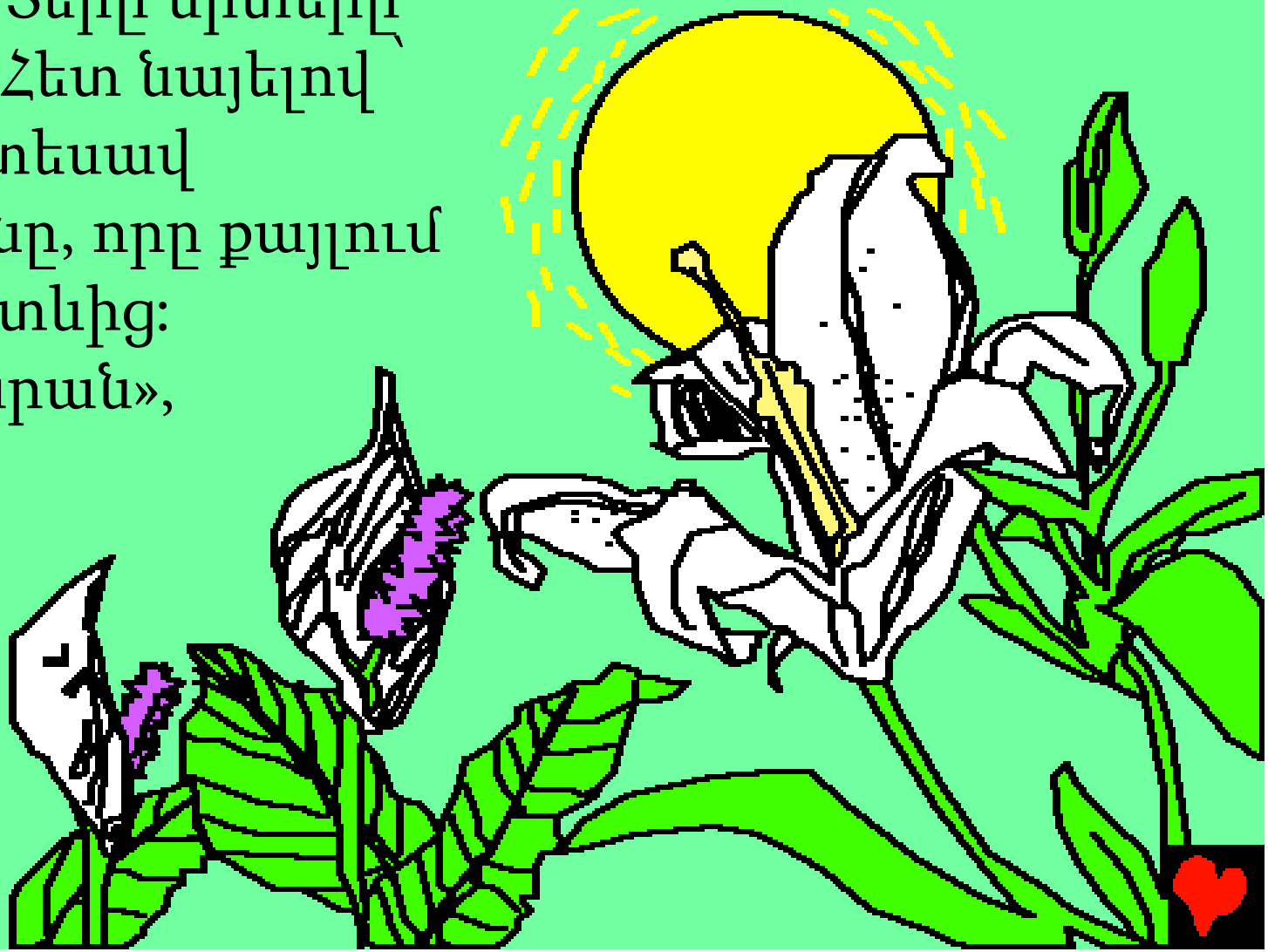

Քրիստոնյան խրախուսեց Անտեղյակությանը ղեկավարվել Աստծո Խոսքով: «Դա ձեր հավատն է, ոչ թե իմը», - պատասխանեց տգիտությունը: «Այնուամենայնիվ, ես կարծում եմ, որ իմ հավատքը նույնքան լավն է, որքան քոը»: Դանդաղեցնելով իր քայլը՝ Անտեղյակությունը թույլ տվեց, որ երկու տղամարդիկ իմանան, որ նախընտրեց մենակ քայլել:

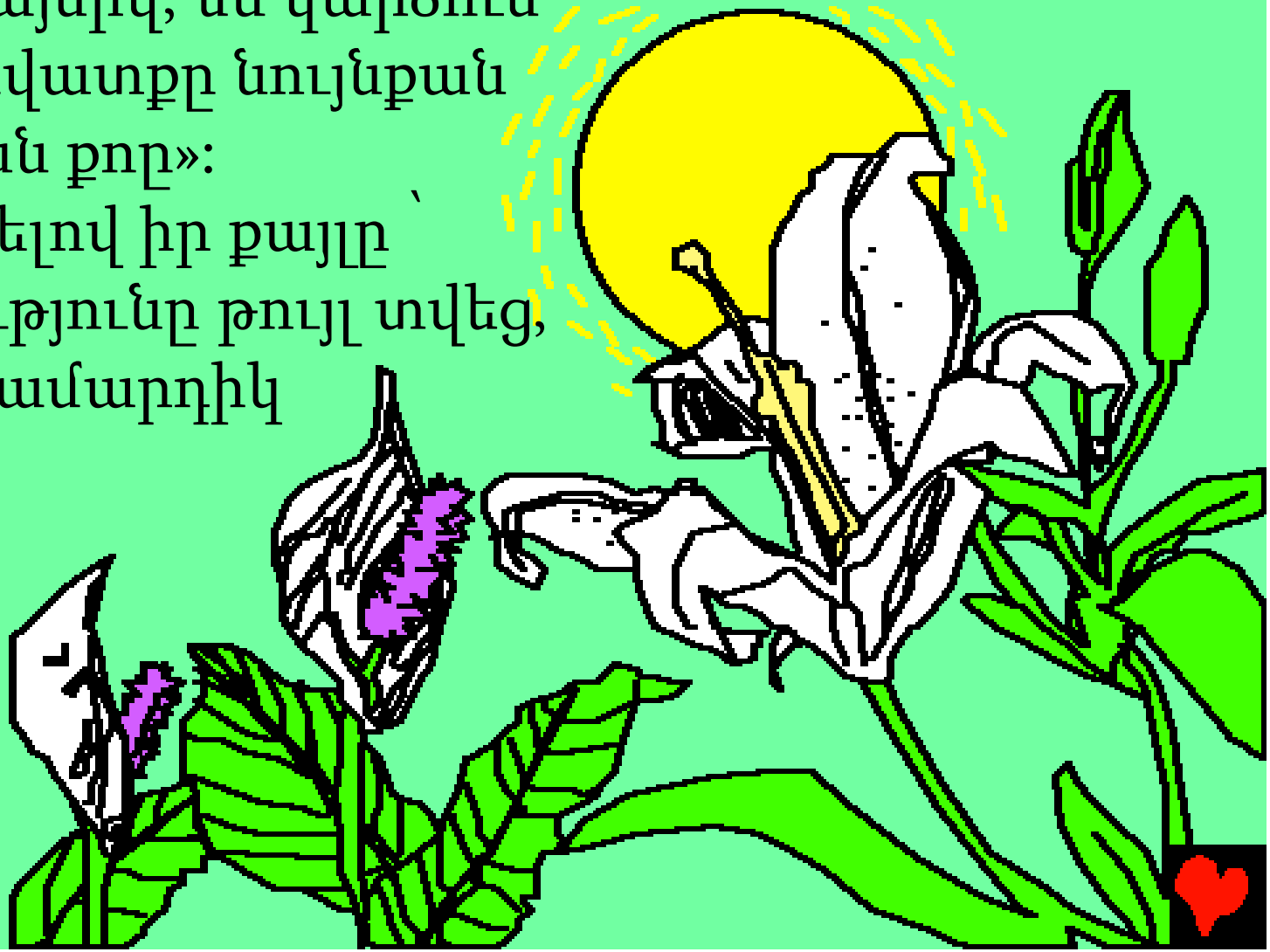

Տխուր՝ Անգիտության բախտի պատճառով ուխտավորները շարունակեցին մինչև նրանք մտան Բուլլա քաղցր և թարմ երկիր, որտեղ արև ու գիշեր փայլում էր: «Մենք դուրս ենք մահվան ստվերի հովտից», - գոչեց Քրիստիան: «Եվ հսկա հուսահատության սահմաններից դուրս», - հավելեց Հուսպուլը:

Մոտենալով երկնային քաղաքին, նրանք երկուսով չէին կարողանա հավատալ իրենց աչքերին: Մարգարիտների և թանկարժեք քարերի շինություններ; ոսկուց ծածկված փողոցներ, որտեղ քայլում էր Փայլում է նրանց - ը:

Օձանկության հիվանդությունը հաղթահարեց ուխտավորներին. Նրանք ցանկանում էին տեսնել իրենց փառահեղ Տիրոջը:

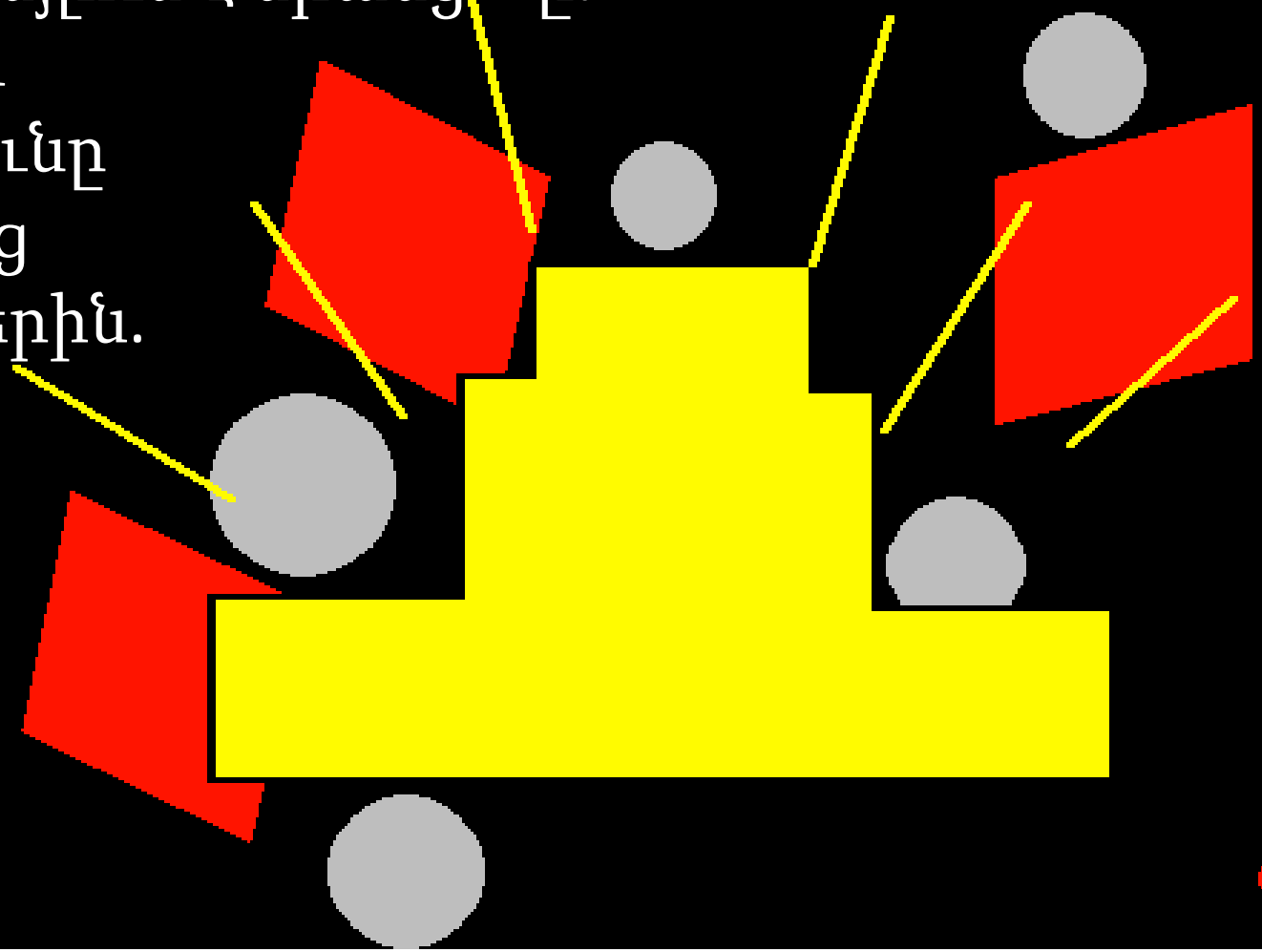

«Եթե տեսնեք իմ Սիրելին, ասեք նրան, որ ես սիրով հիվանդ եմ», - բացականչեց ուխտավորը: Երբ նոր ուժը լրացրեց նրանց, տղամարդիկ ավելի մոտ էին տեղափոխվում քաղաք: Տեսան այգիներ, խաղողի այգիներ, այգիներ: Նրանք տեսան քաղաքի դարպասները:

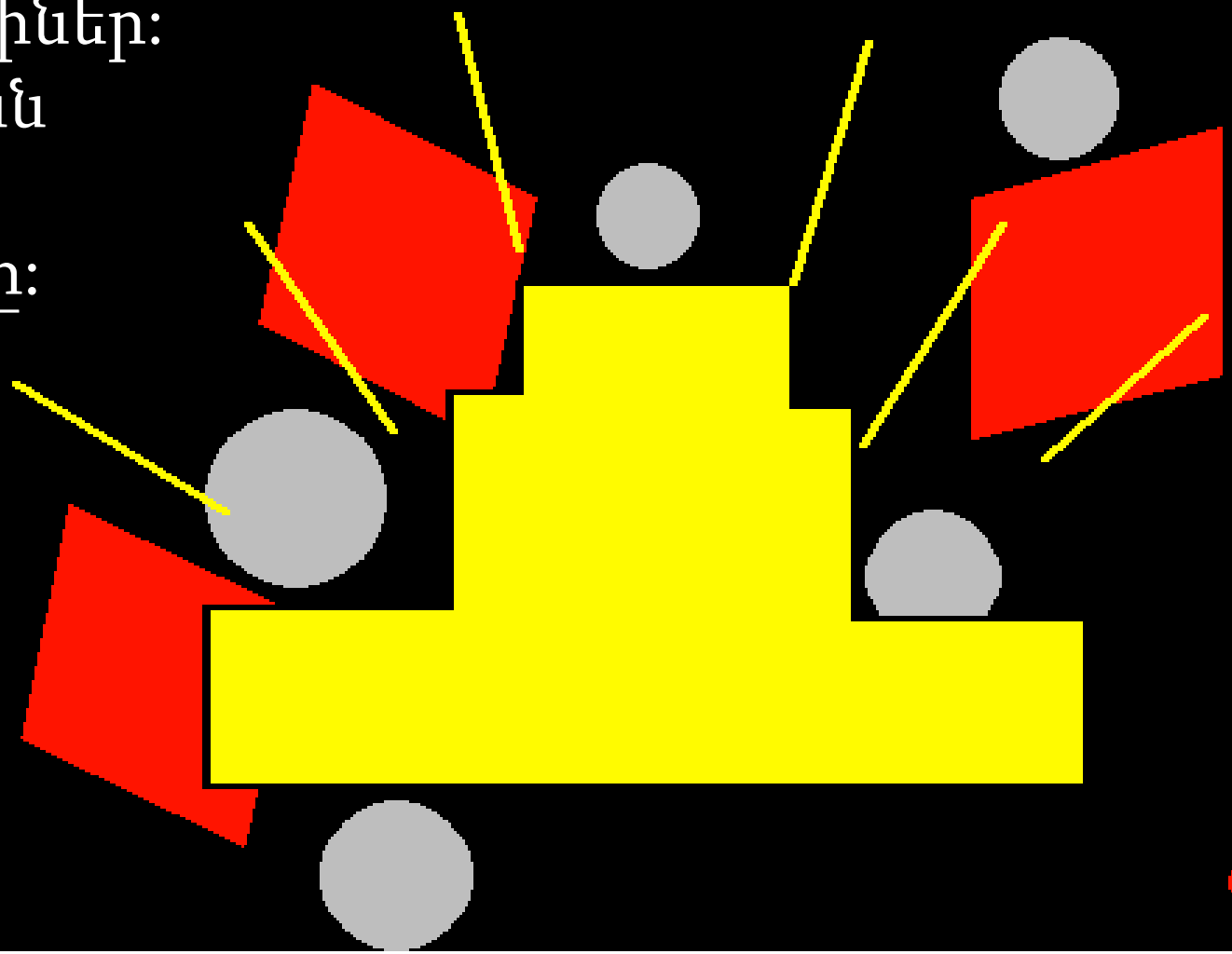

Երկու տղամարդիկ, որոնք հագնում էին հագուստ, որոնք փայլում էին ոսկու պես, ուխտավորների եկան: «Դուք պետք է հանդիպեք ևս երկու դժվարությունների, և այդ ժամանակ քաղաքում եք», - ասացին նրանք: «Քաղաքը պետք է ձեռք բերեք ձեր սեփական հավատքով»:

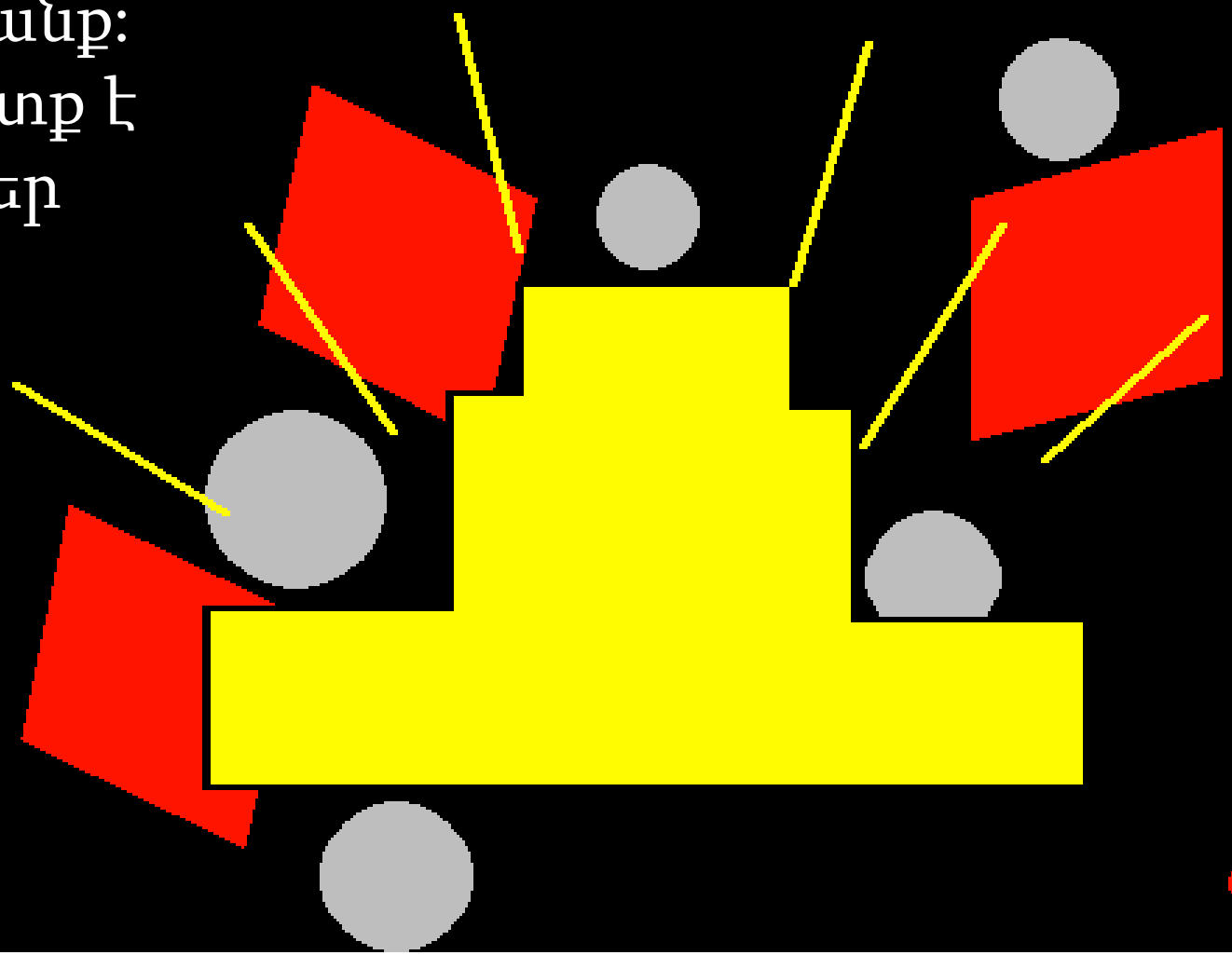

Երբ նրանց հետ էին քայլում ոսկեգույն մարդիկ, ուխտավորները տեսան գետ նրանց և քաղաքի դարպասի միջև: Գետը շատ խորն էր: «Դու պետք է անցնես, - ասում էին մարդիկ, - կամ դու չես կարող մտնել դարպաս»:

Ուխտավորները ցնցված էին ցնցումներից:

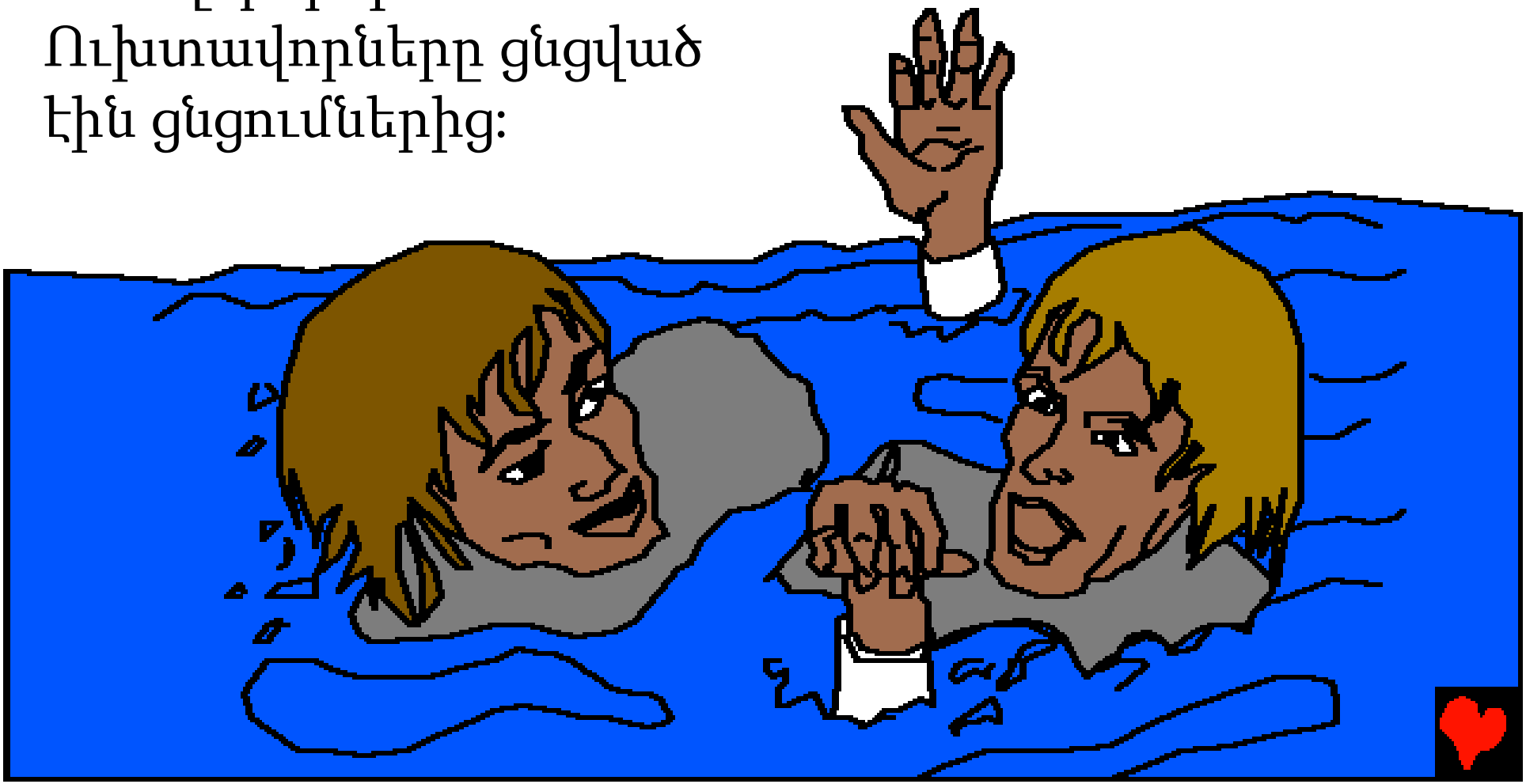

«Այլ ճանապարհ չկա՞»: ուխտավորները աղաչեցին: «Այո, բայց միայն Ենովքն ու Եղիան թույլ են տվել քայլել այդ ճանապարհով», - պատասխանեցին տղամարդիկ: Ենովքը և Եղիան միակն էին, ովքեր գնացին Աստծուն՝ առանց մեռնելու:

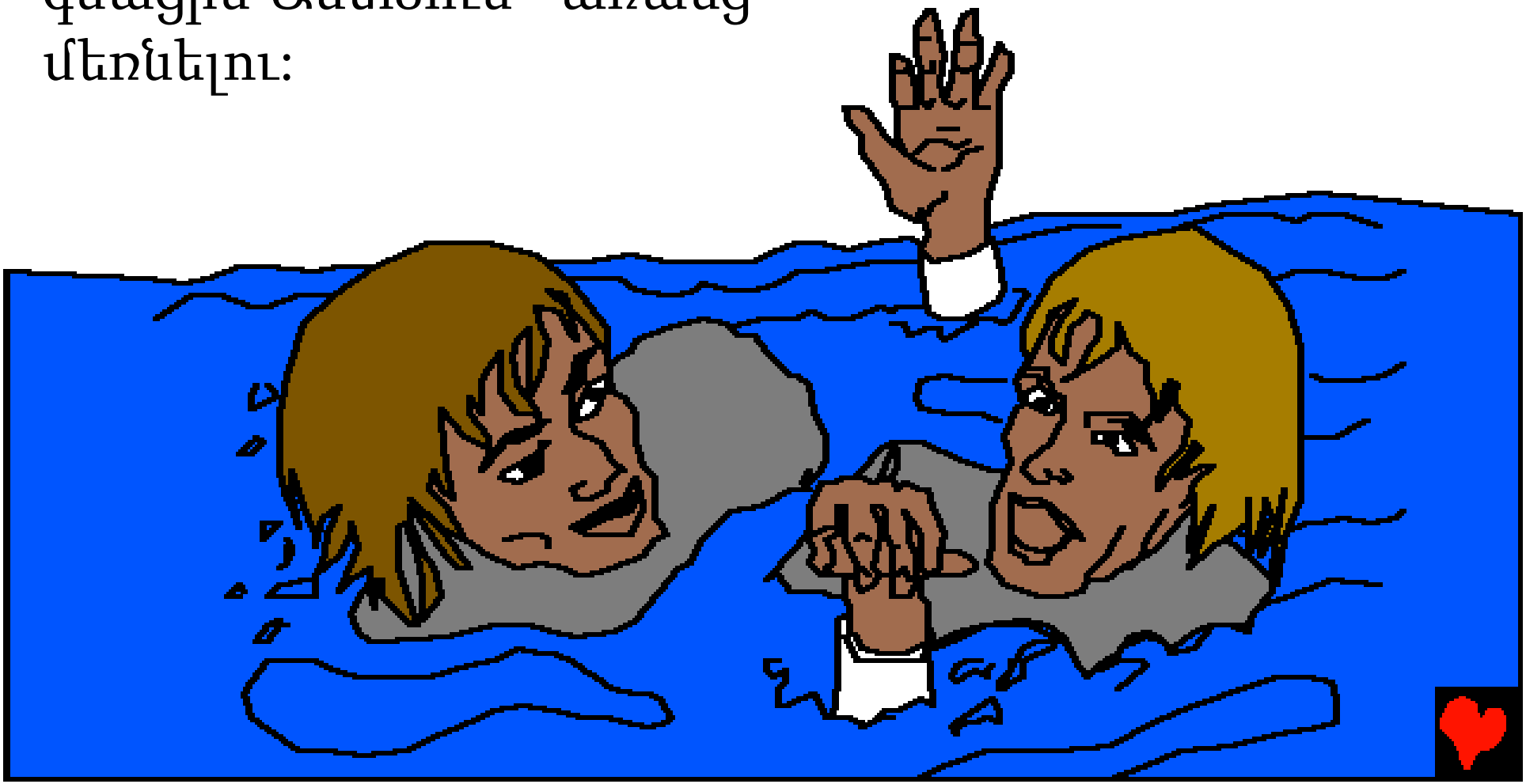

Մտնելով գետը՝ երկու ուխտավորները հայտնվեցին, որ ընկղմվում են խորքերը: Այնուհետև Քրիստիան տեսիլքում տեսավ Հիսուսին: «Ես տեսնում եմ իմ Տիրոջը», - գոչեց նա: «Եվ նա ասում է. « Երբ անցնեք ջրերը, ես ձեզ հետ կլինեմ.
և գետերը չպետք է
հեղեղեն քեզ »:

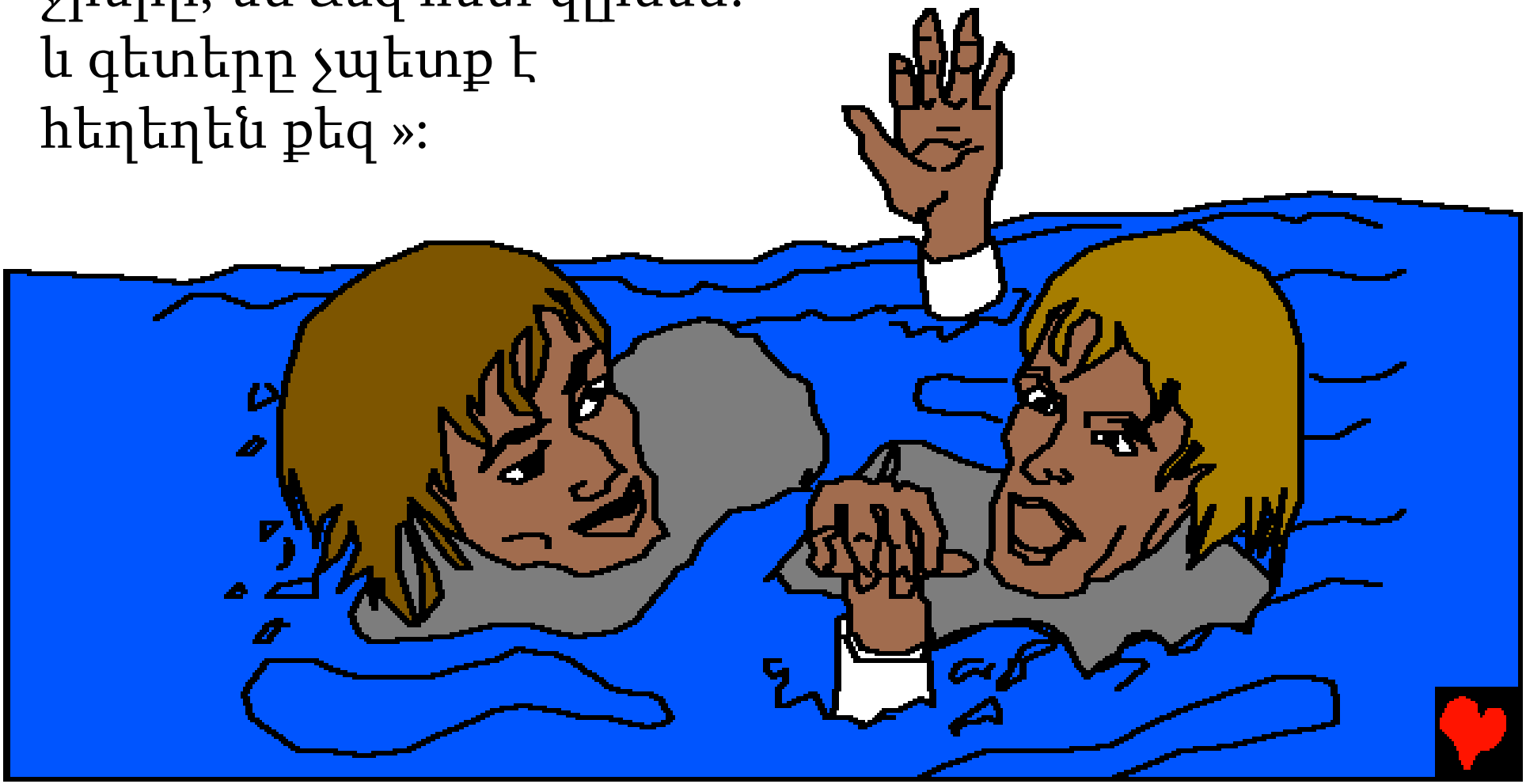

Թեև գետը սարսափելի պահեր էր պարունակում, և ուխտավորները անվտանգ անցան: Բանկի մոտ նրանց դիմավորեցին այլ փայլող տղամարդիկ: «Մենք ծառայում ենք հրեշտակներին, որոնք ուղարկվել են՝ օգնելու նրանց, ովքեր փրկության ժառանգ են», - ասացին նրանք:

Թեև բլուրը կտրուկ էր, ուխտավորները բարձրացան հեշտությամբ, քանի որ նրանք թողել էին իրենց մահկանացու մարմինները գետում: Երբ նրանք մոտենում էին ոսկե դարպասին, երկնային էակների մեծ բազմություն առաջ գնաց հանդիպելու նրանց:

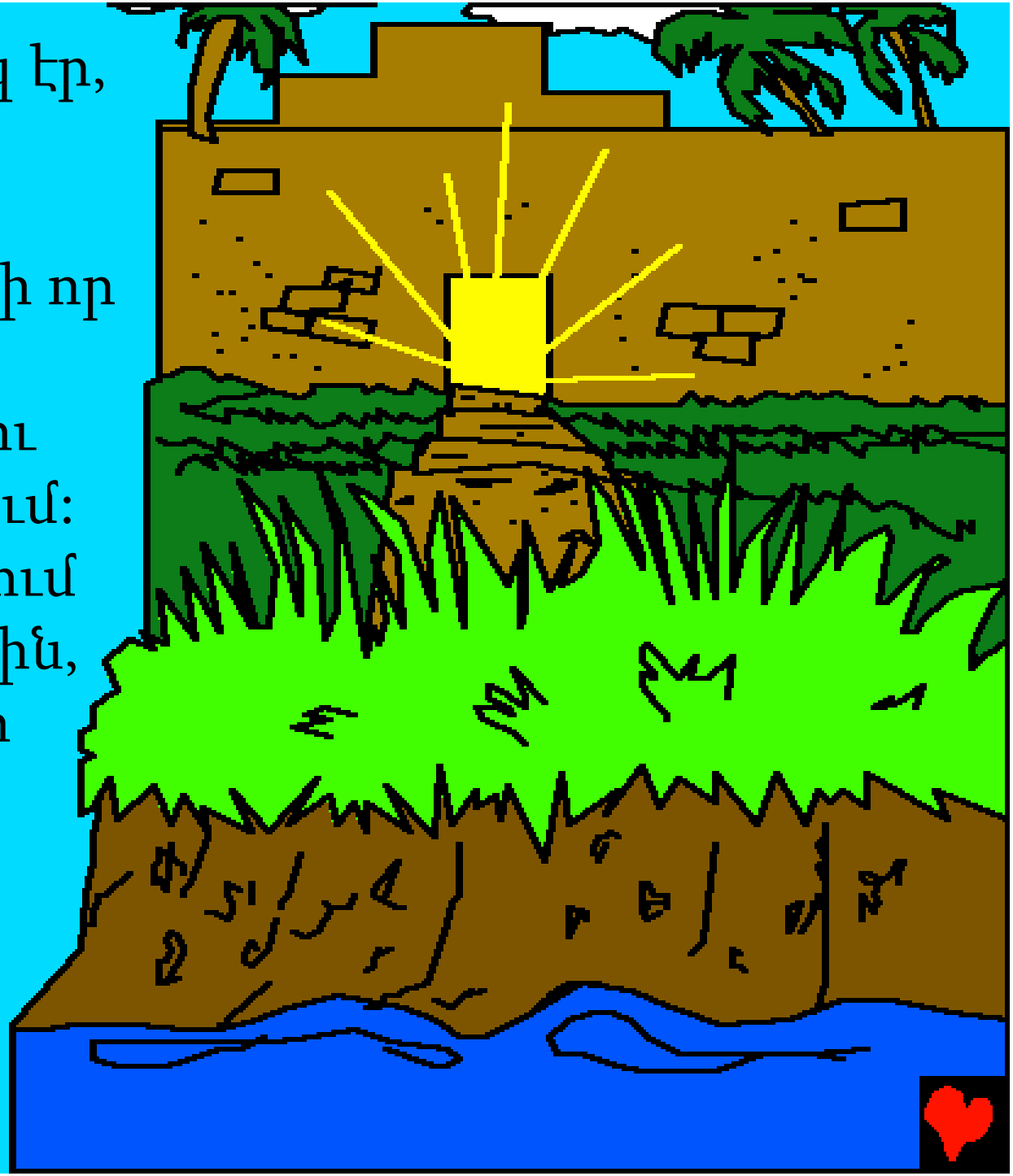

«Տեսեք, թե ինչ է գրված դարպասի վերևում», - շշնջաց քրիստոնյան: Այնտեղ, ոսկուց տառերով փորագրված փորագրություններ էին. «Երանի նրանք, ովքեր կատարում են Նրա պատվիրանները, որ նրանք կարող են կյանքի ծառի իրավունք ունենալ և կարող են դռների միջով մտնել Քաղաք»:

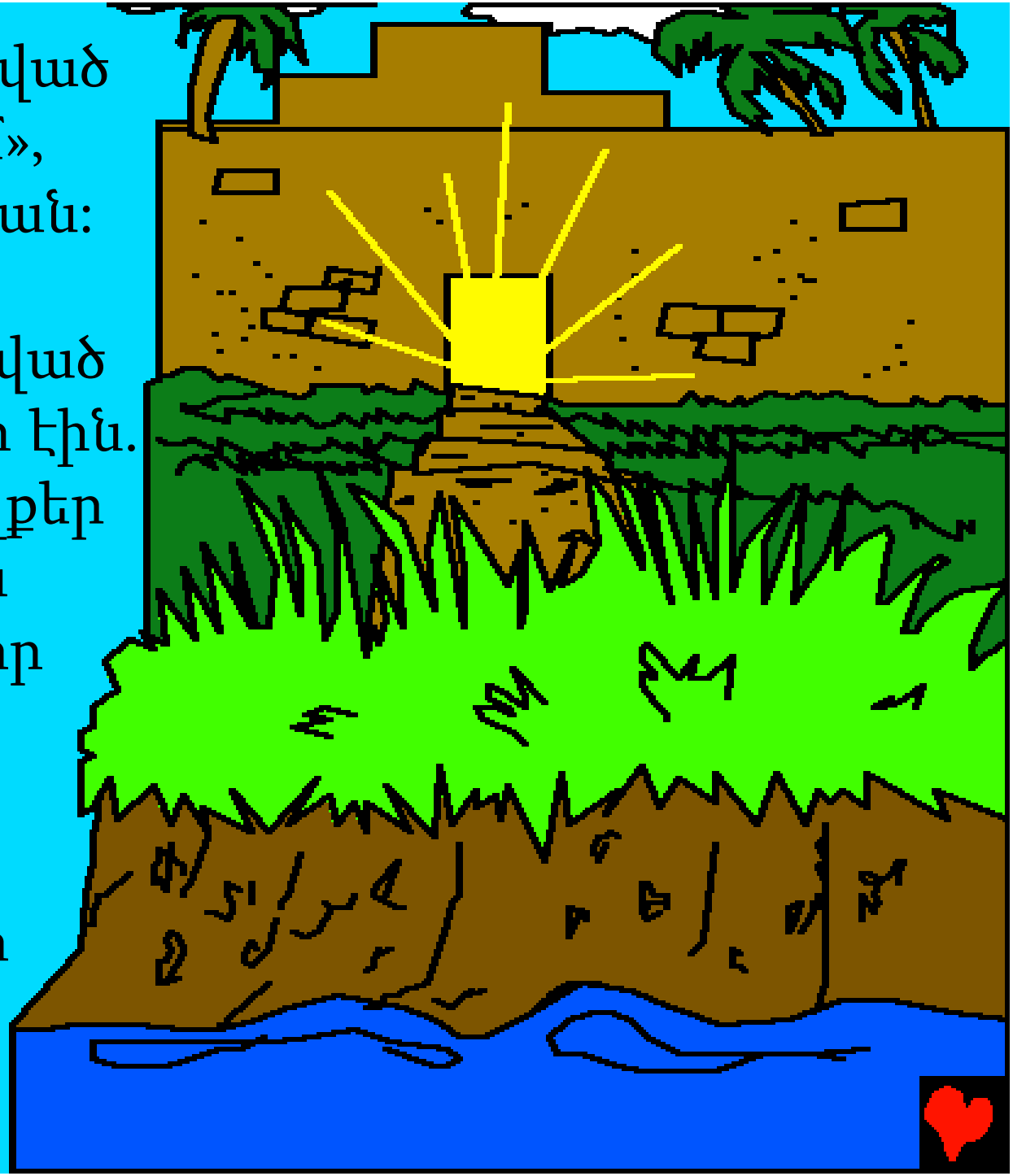

Դարպասի մյուս կողմից հավաքվեցին Մովսեսը, Եղիան և անթիվ շողացող մարդիկ: «Այս ուխտավորները եկել են ոչնչացման քաղաքից», - ասացին նրանց: «Նրանց սերը այս վայրի թագավորի նկատմամբ նրանց հանգեցրել է այստեղ»: Ուխտավորների վկայագրերը տարվել են Թագավորի մոտ: «Բացեք դարպասը», - հրամայեց թագավորը: «Որպեսզի արդարները մտնեն»: Երբ ուխտավորները մտան, նրանք փառահեղորեն փոխվեցին:

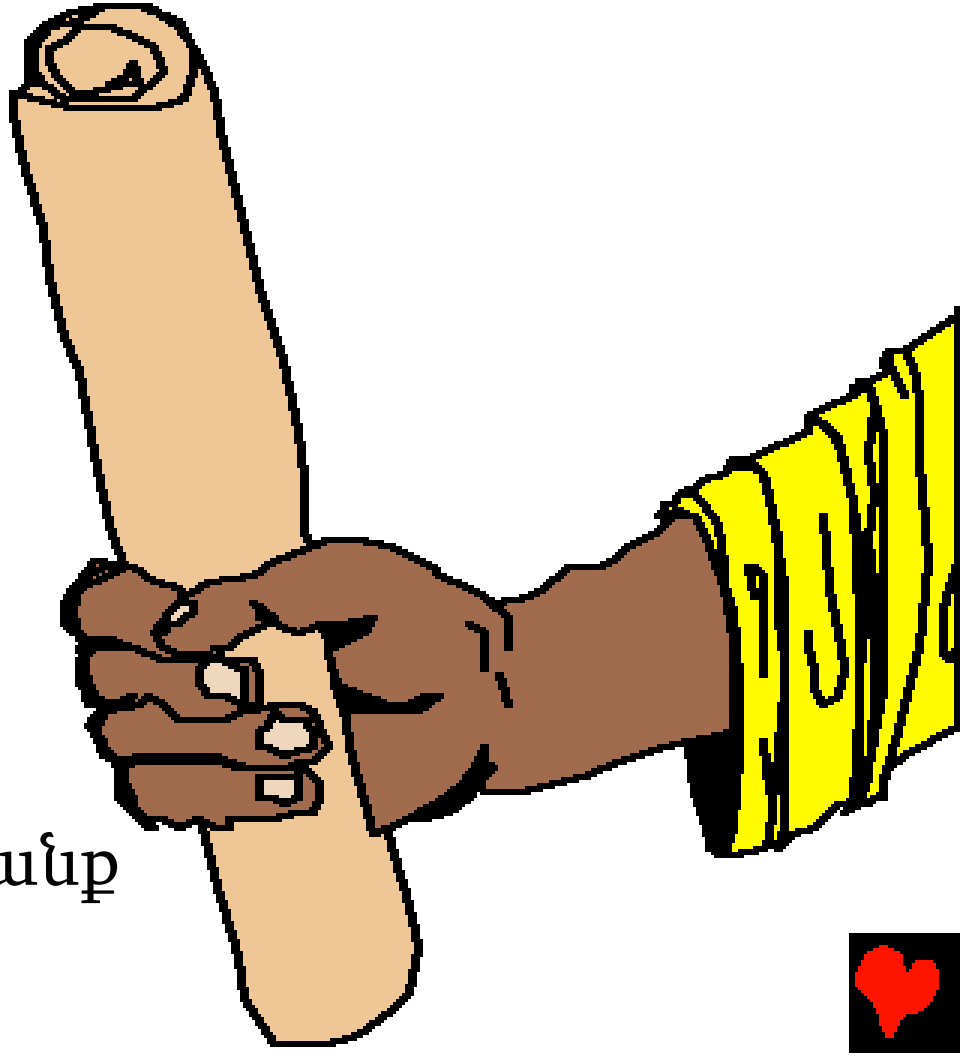

Նրանք ստացան մաքուր ոսկուց, մուրճերից և պսակներից հագուստ: Քաղաքի բոլոր զանգերը հնչեցին ուրախության համար: Դարպասի ներսում քաղաքը փայլում էր արևի պես: Նրանց գլխին պսակ ունեցող մարդիկ, ափի ձեռքերն ու ոսկե եղջերավոր փողոցները քայլում էին ոսկու փողոցներով՝ երգելով գովերգներ: Որոշ թևավոր էակներ միասին երգում էին. Սուրբ, սուրբ սուրբ է Տերը :

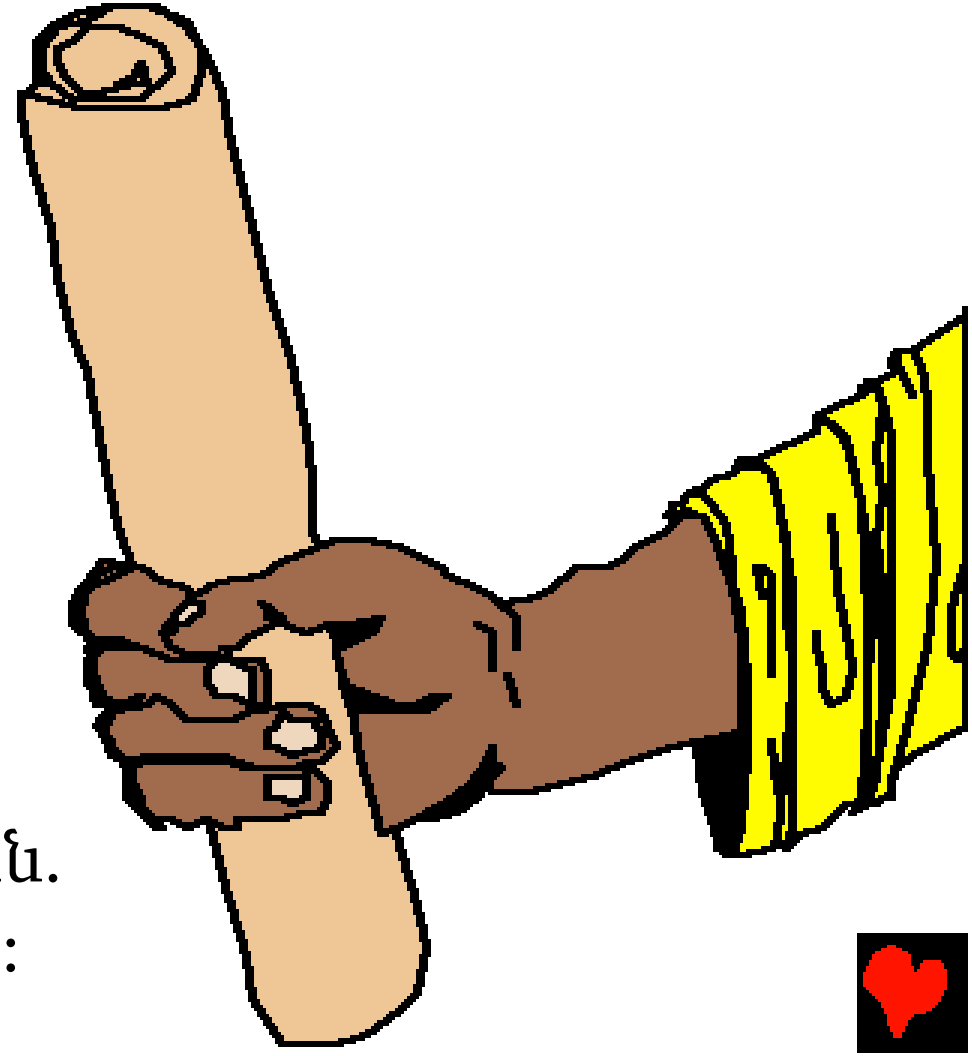

Քրիստիանայի վերջին հայացքը աշխարհի մասին, որից նա թողած էր, ուրախալի չէր: Անտեղյակությունը, որին նա հանդիպելու էր ճանապարհին, անցել էր գետը՝ Ապարդյուն-հույսանունով լաստանավով: Այժմ տգիտությունը դիմում էր ընդունելու ոսկե դարպասի միջոցով:

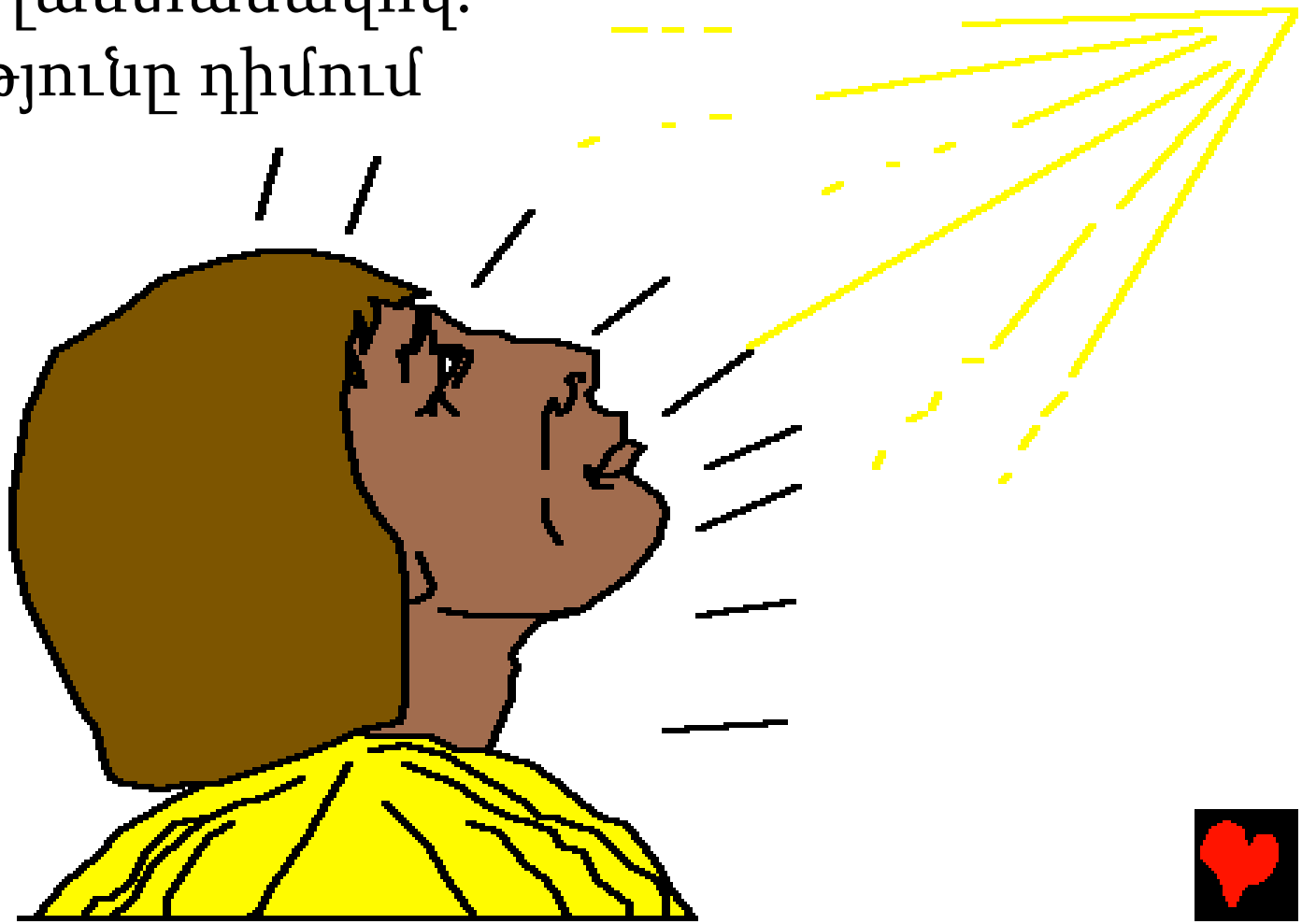

«Ես կերել և խմել եմ թագավորի ներկայությամբ և Նա ուսուցանել է մեր փողոցներում», - ասաց տգիտությունը դարպասապահներին: - Բայց որտե՞ղ է ձեր վկայականը: նրանք պահանջեցին: Անտեղյակությունն աղմկեց իր ոճով, բայց չկարողացավ վկայագիր տալ:

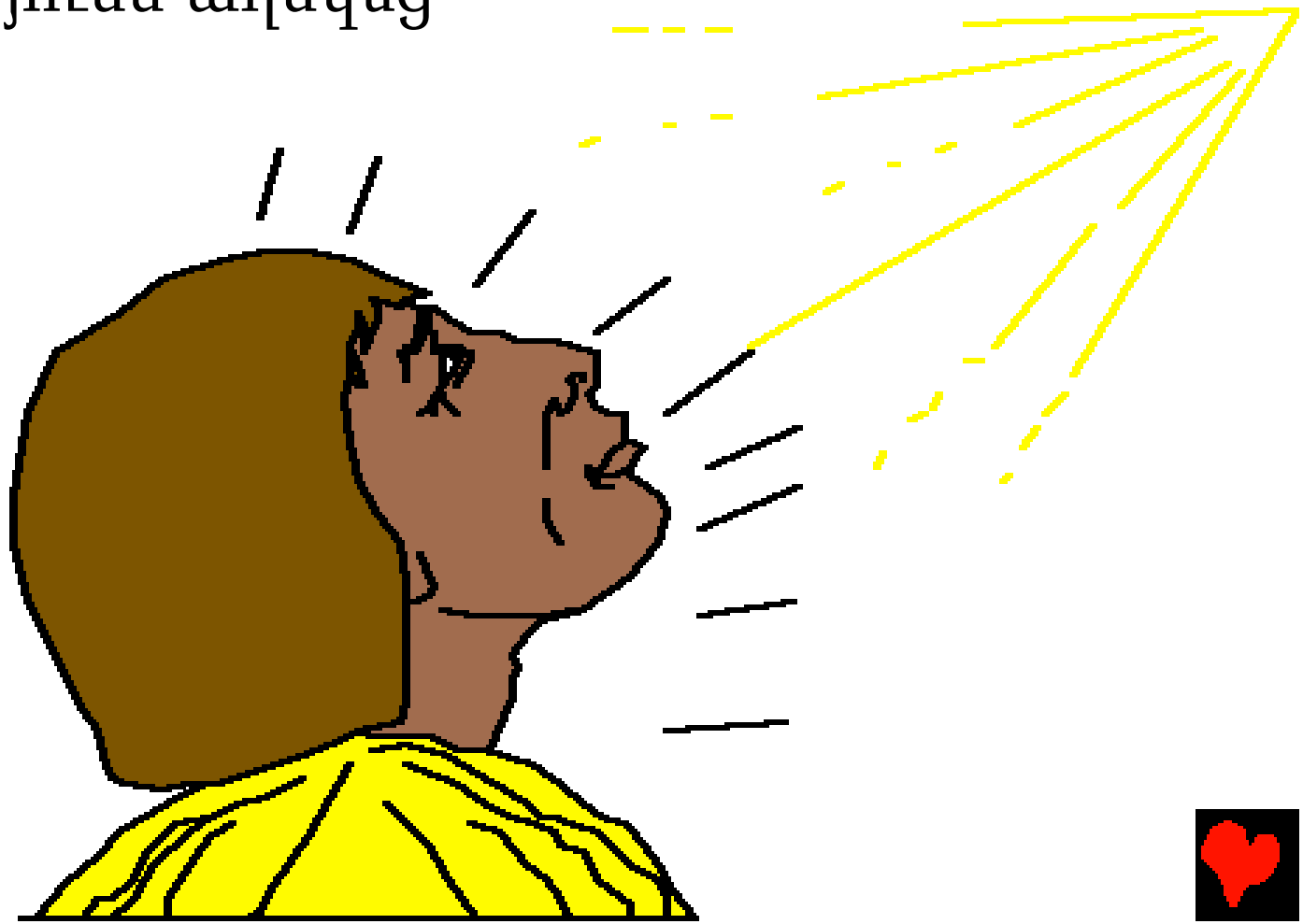

Այսպիսով նրանք ասացին Թագավորին: Նա հրամայեց երկու փայլող մարդկանց կապել Անտեղյակության ձեռքն ու ոտքը և հեռացնել նրան քաղաքից հեռու: Այնուհետև Քրիստիան տեսավ, որ դժոխքի ճանապարհ կա նույնիսկ Երկնքի դարպասից, ինչպես նաև Քանդման քաղաքից:

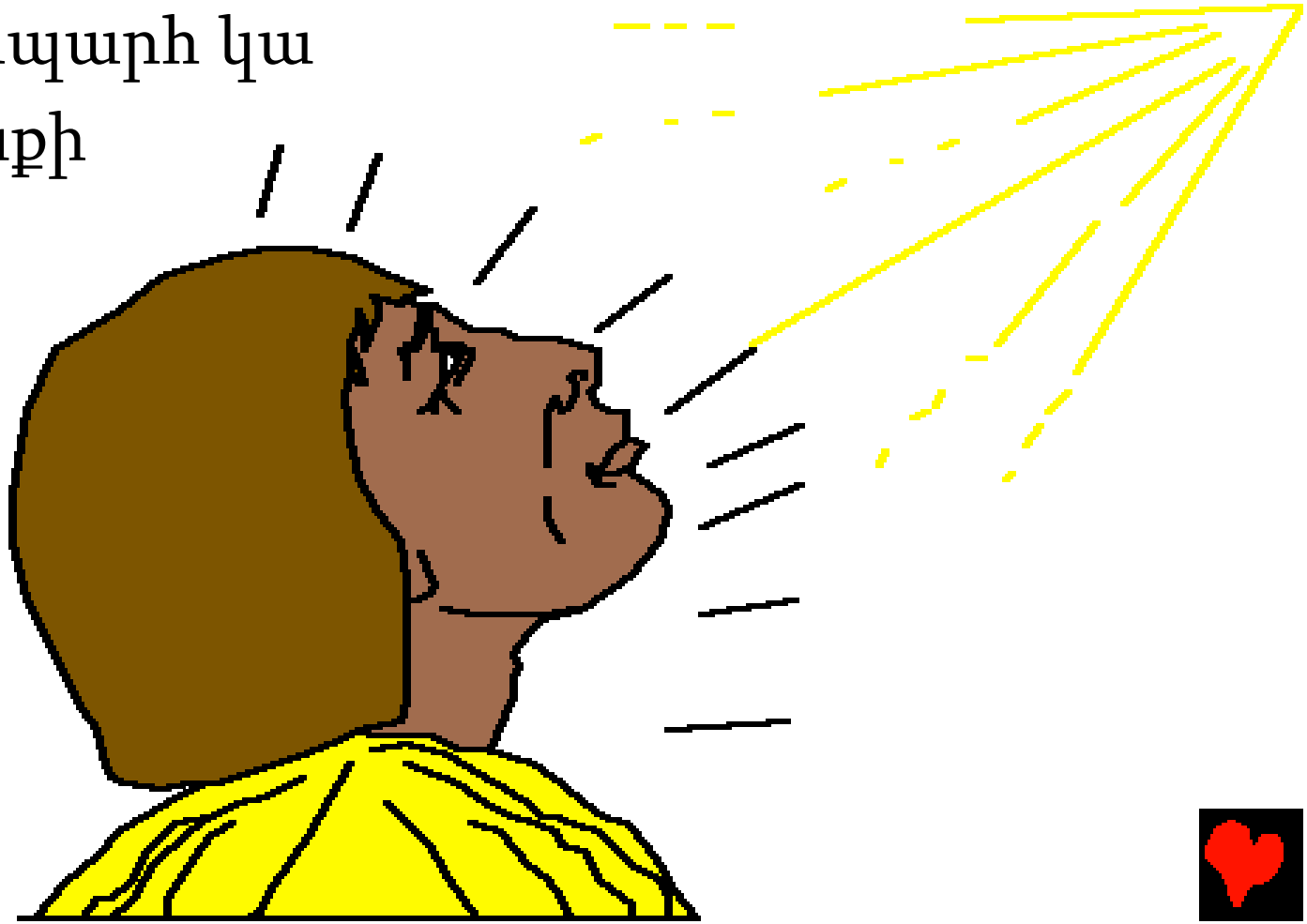

Այս հիմա կարդացած պատմությունը գրվել է շատ վաղուց, ավելի քան 300 տարի առաջ, Անգլիայում: Այդ ժամանակ ձեզ կարող էին բանտ նետել Աստծո մասին խոսելու համար: Այդ օրերին բանտերը սարսափելի խիտ ցուրտ, խոնավ քար էին: Երբեմն, բանտը պարզապես չորս պատ էր՝ ծածկված տանիքի փոխարեն, բաց դաշտով դուրս:

Զյունն ու անձրևը բերում էին հիվանդություն և հաճախ մահ՝ բանտարկյալներին: Այնուամենայնիվ, շատ քաջ մարդիկ ուսուցանում էին Աստծո Խոսքը, որտեղ էլ հավաքվում էին մարդիկ: Հիսուսն իր հետևորդներին ասել էր. «Գնացեք ամբողջ աշխարհ և քարոզեք ավետարանը բոլորին»: Այս քարոզիչները հնազանդվում էին Աստծուն:

Աղքատ մարդիկ սիրում էին լսել Աստծո Խոսքը և իմանալ, որ Նա սիրում է նրանց: Եթե աստվածաշնչյան քարոզիչները շատ վախեցած լինեին խոսել, այդ մարդիկ չգիտեին, որ Աստված նույնիսկ հոգ էր տանում նրանց մասին, կամ որ Հիսուսը մահացավ իրենց մեղքերի համար: Երբ Թագավորի զինվորները բռնում էին ինչ-որ մեկին քարոզելիս, այդ մարդը քաշում էին դատավորի առջև:

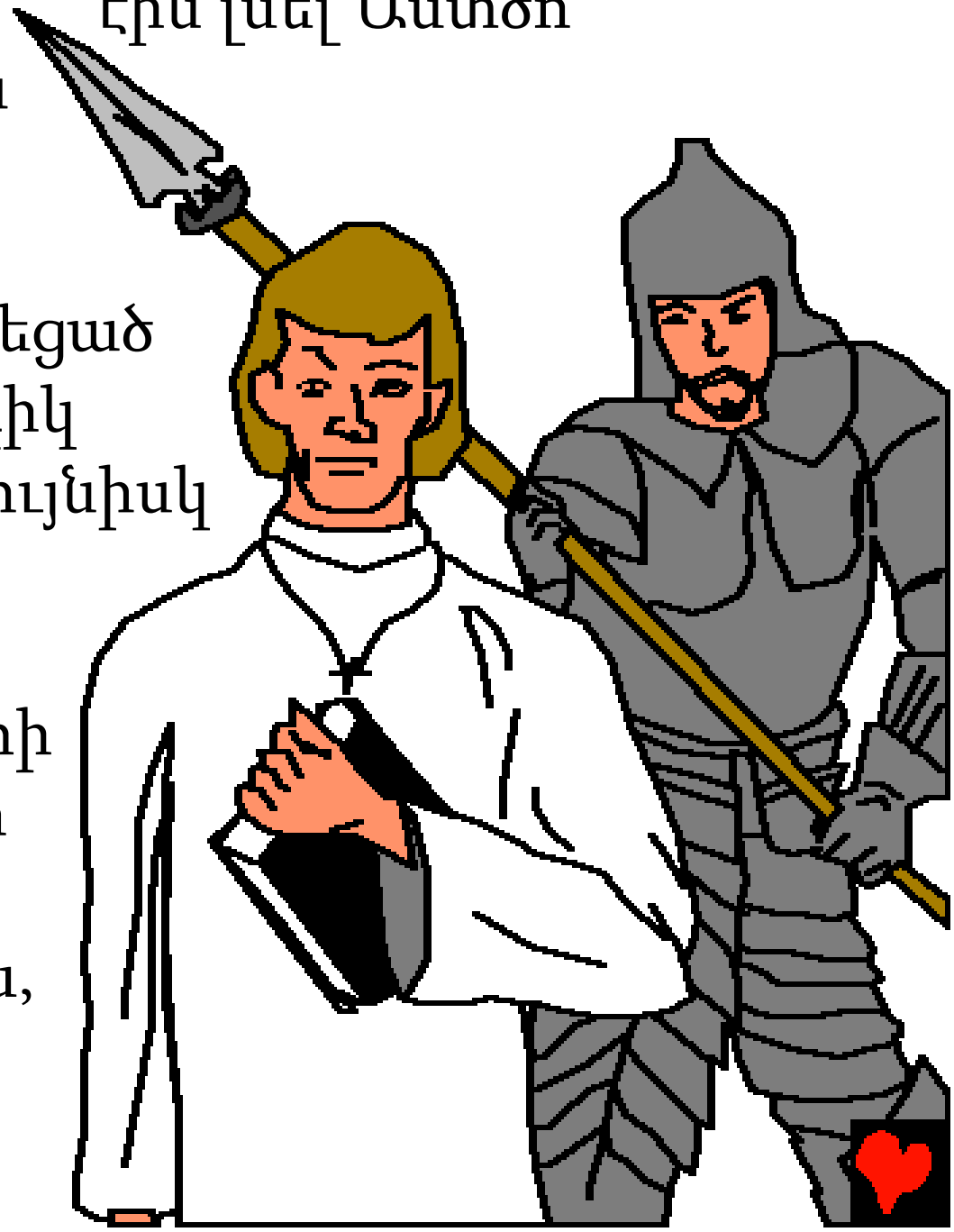

Այնտեղ, մեղադրյալ քարոզիչը կարող էր խոստանալ այլևս չխախտել օրենքը, այսինքն՝ Աստծո մասին չխոսել ուրիշների մասին: Մարդիկ, ովքեր հրաժարվեցին խոստում տալուց, նետվեցին այդ ահավոր բանտերի մեջ: Ոմանք երկար էին մնում բանտում, ոմանք այնտեղ մահացան: Նույնիսկ բանտում, ոմանք շարունակում էին խոսել Աստծո և Հիսուսի մասին իրենց բանտարկյալներին և մյուս բանտարկյալներին:

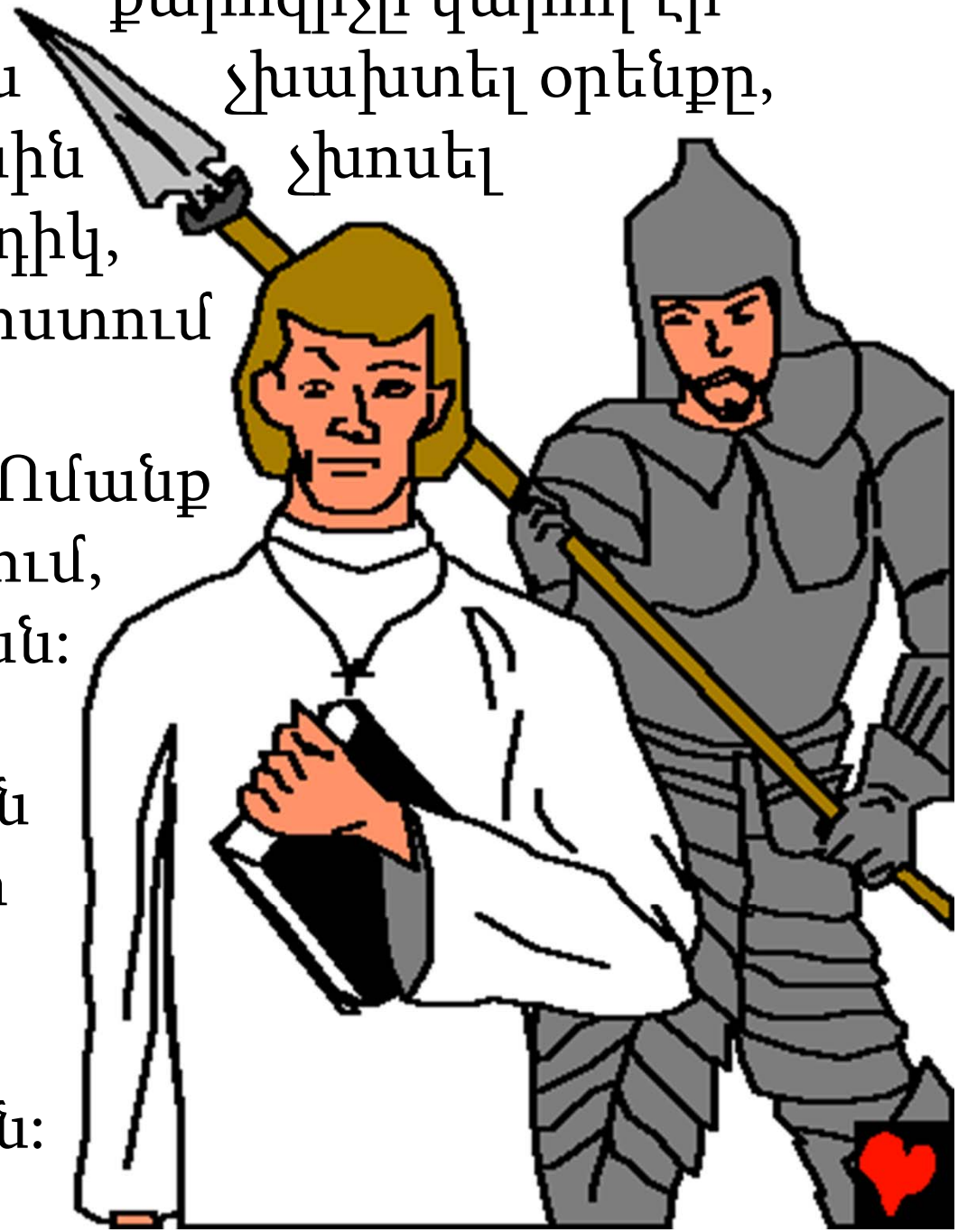

«Խոստացեք, որ դուք այլևս չեք խախտի այս օրենքը», - պահանջեց դատավորը: «Այդ դեպքում դուք կարող եք տուն գնալ ձեր կնոջ և երեխաների համար»: Բայց աստվածաշնչյան երիտասարդ քարոզիչ ճոհն Բունյանը չէր խոստանում: Նա տասներկու տարի բանտ անցկացրեց, քան Աստծուն չինազանդվելը:

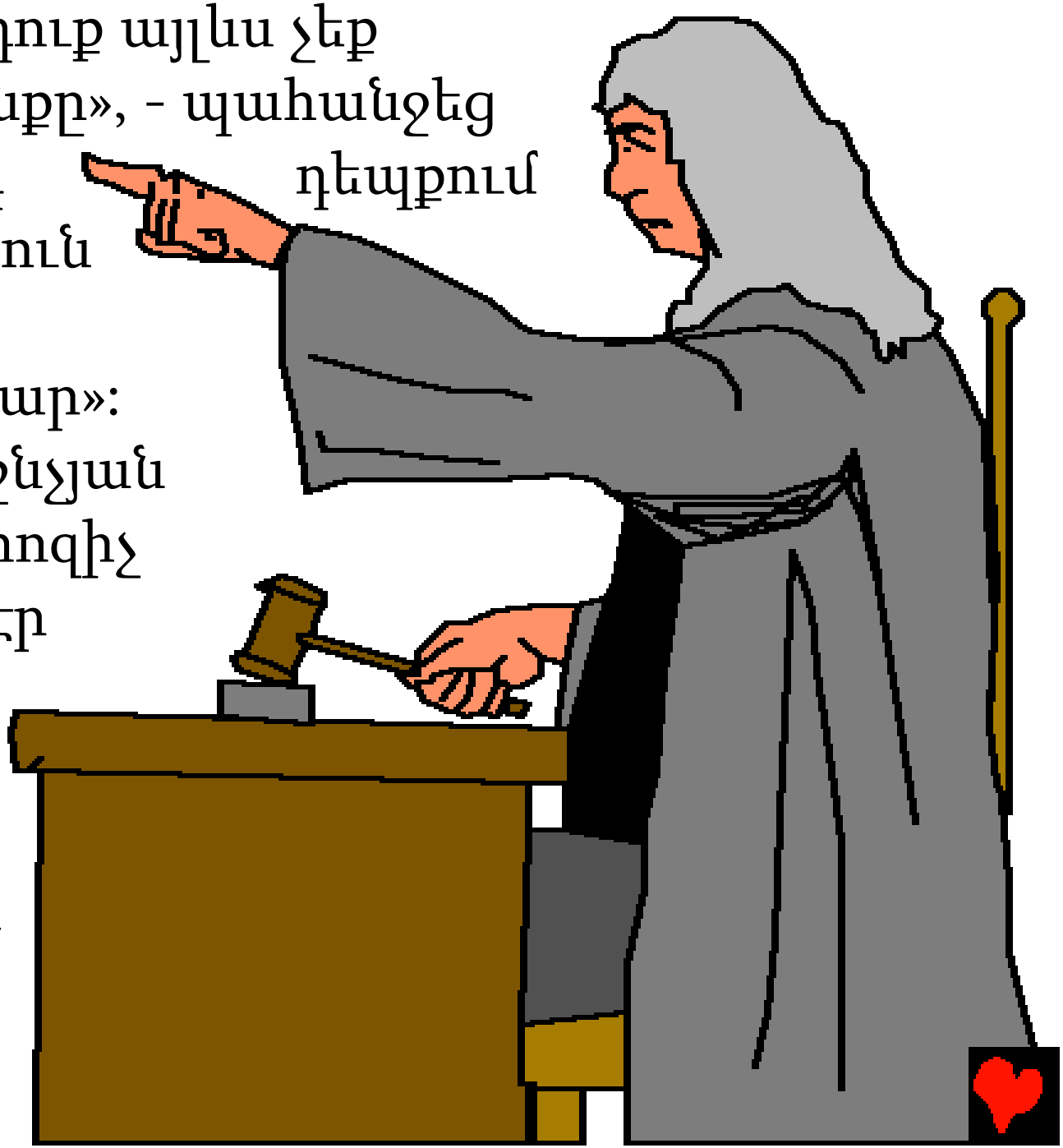

Եվ Աստված պատվեց նրան: Թերևս դատավորը կարծում էր, որ կարող է լռել ճոհն՝ Բունյանի քարոզը՝ նրան բանտ նետելով: Փոխարենը, Աստված մի հիանալի բան արեց. Ինչ որ ոչ ոք չէր կարող սպասել:

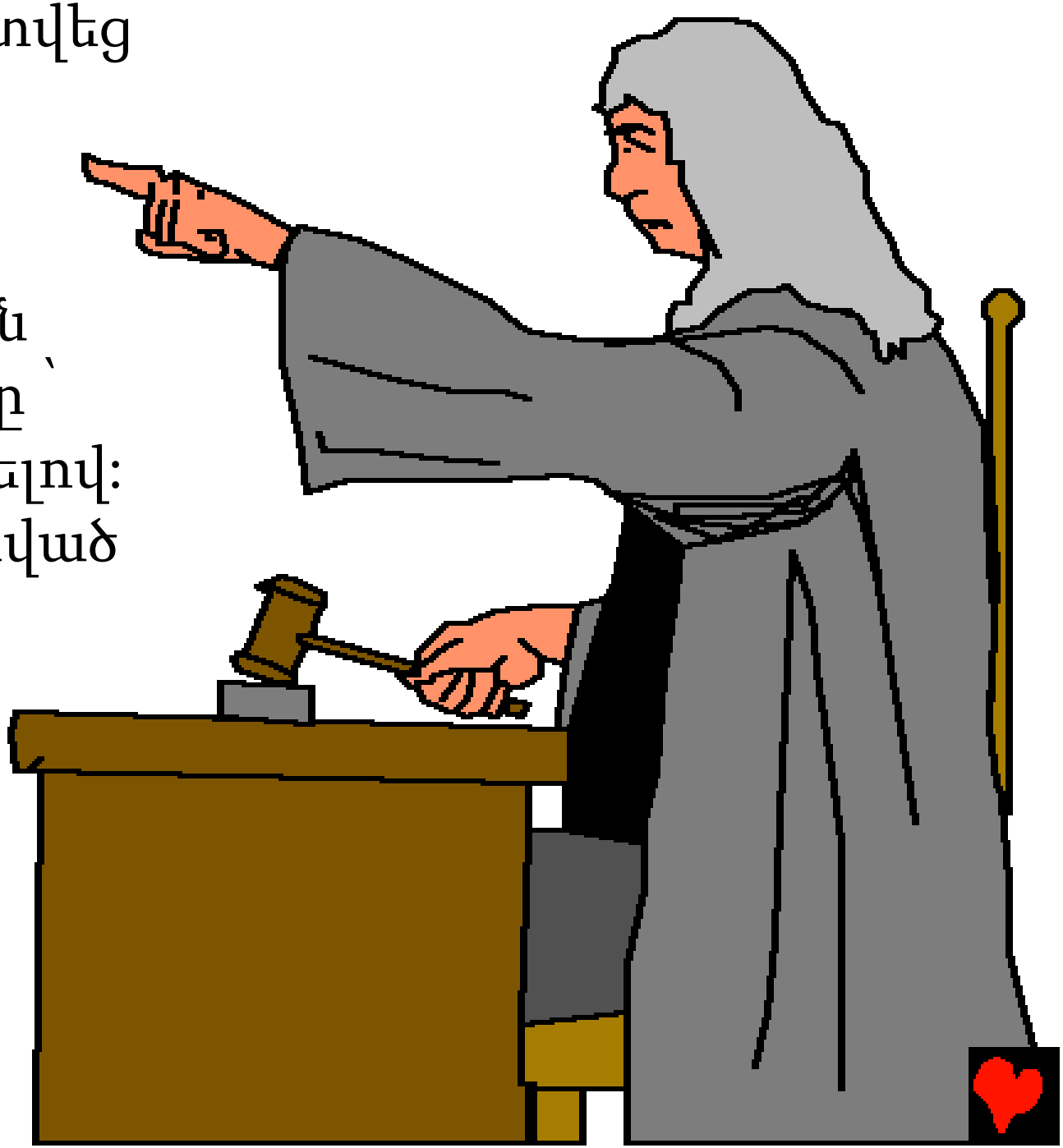

Մինչև Աստծու արածը լսելը, դուք պետք է ավելին իմանաք ճոհն Բունյանի մասին: Որպես տղա և երիտասարդ, նա անտեսեց Աստծուն և շատ վատ բաներ արեց: Բայց նա ամուսնացավ մի կնոջ հետ, ով սիրում էր Հիսուսին և գիտեր ինչպես աղոթել:

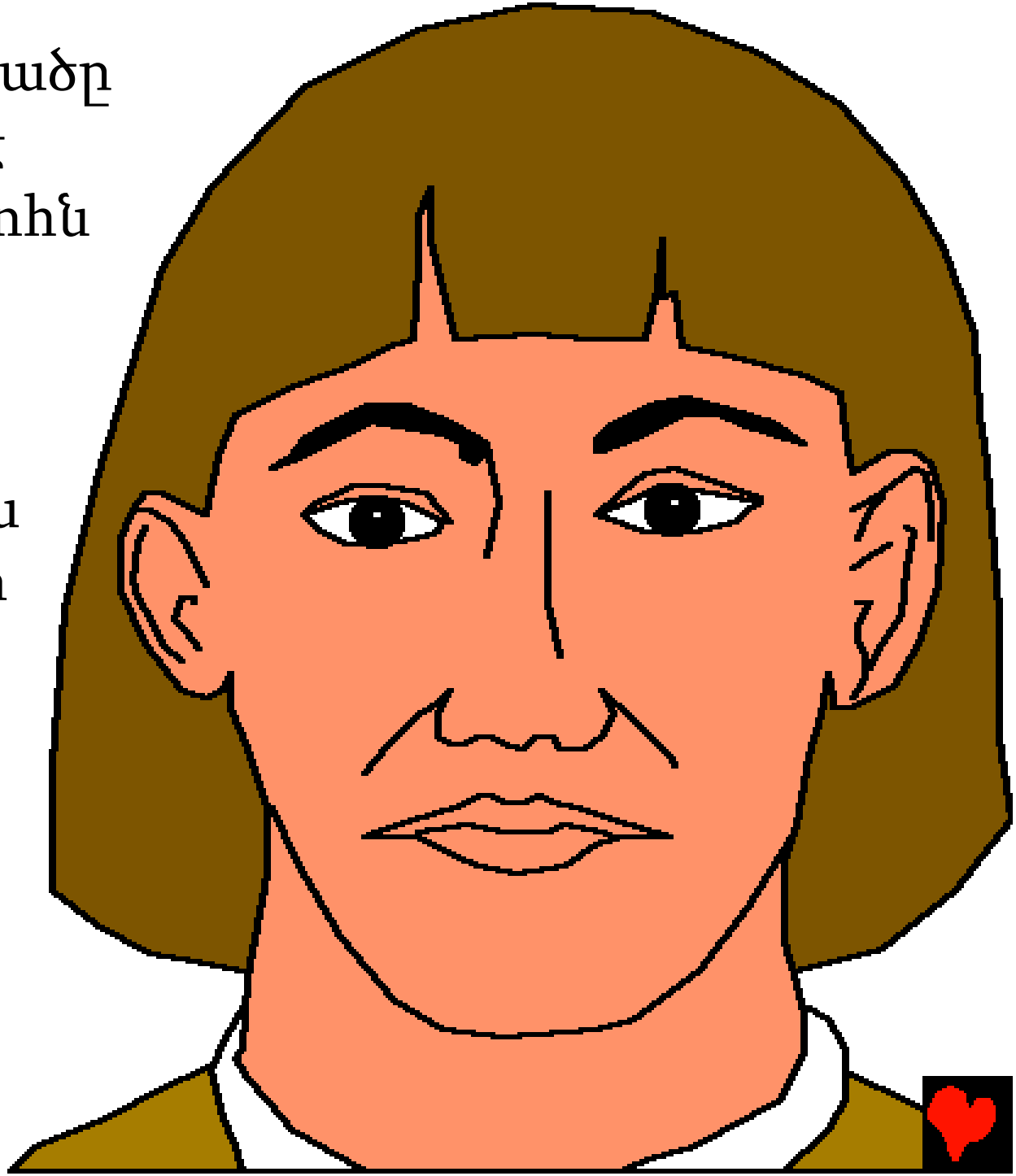

Իր ամուսնությունից հետո Բունյանը դիմեց Աստծուն՝ իր վստահությունը դնելով Հիսուսին որպես Իր Փրկիչ և Տիրոջ: Բունյանը գիտեր, որ նա ահավոր մեղավոր էր: Նրա կյանքը մեծապես փոխվեց, երբ իմացավ, որ Հիսուսը մահացավ իր մեղքերի համար:

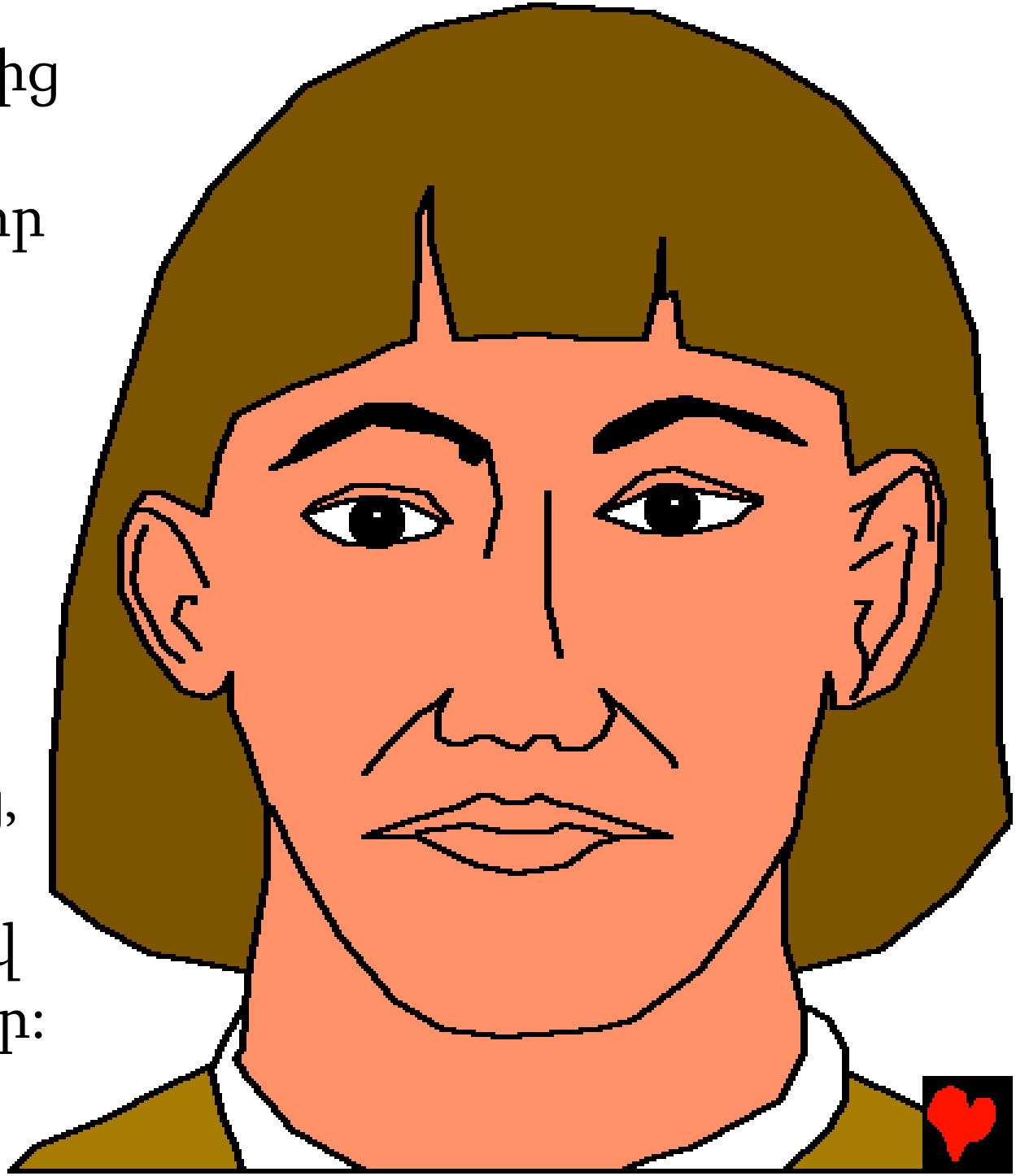

Աստծո կողմից ներված,
Բունյանը դարձավ Աստծո
Խոսքի հավատարիմ
նախարար պատմելով
ուրիշներին Աստծո
Որդու՝ Փրկչի մասին,
որը ցանկանում էր
մտնել մարդկանց
սրտեր և դրանք
լավ ու բարի
դարձնել հենց
Հիսուսի նման:
Դրա համար նա
ձերբակալվեց և
բանտարկվեց:

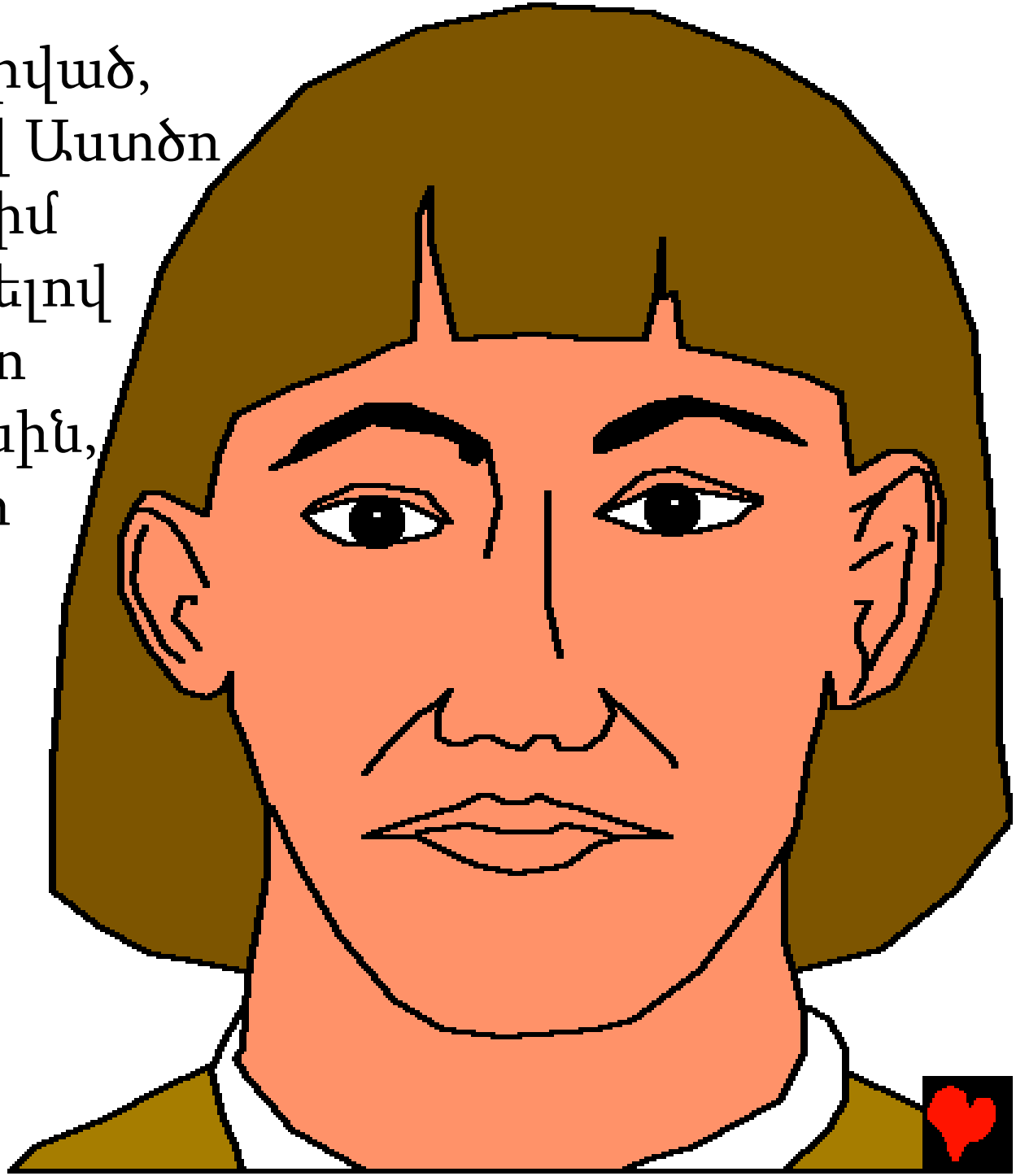

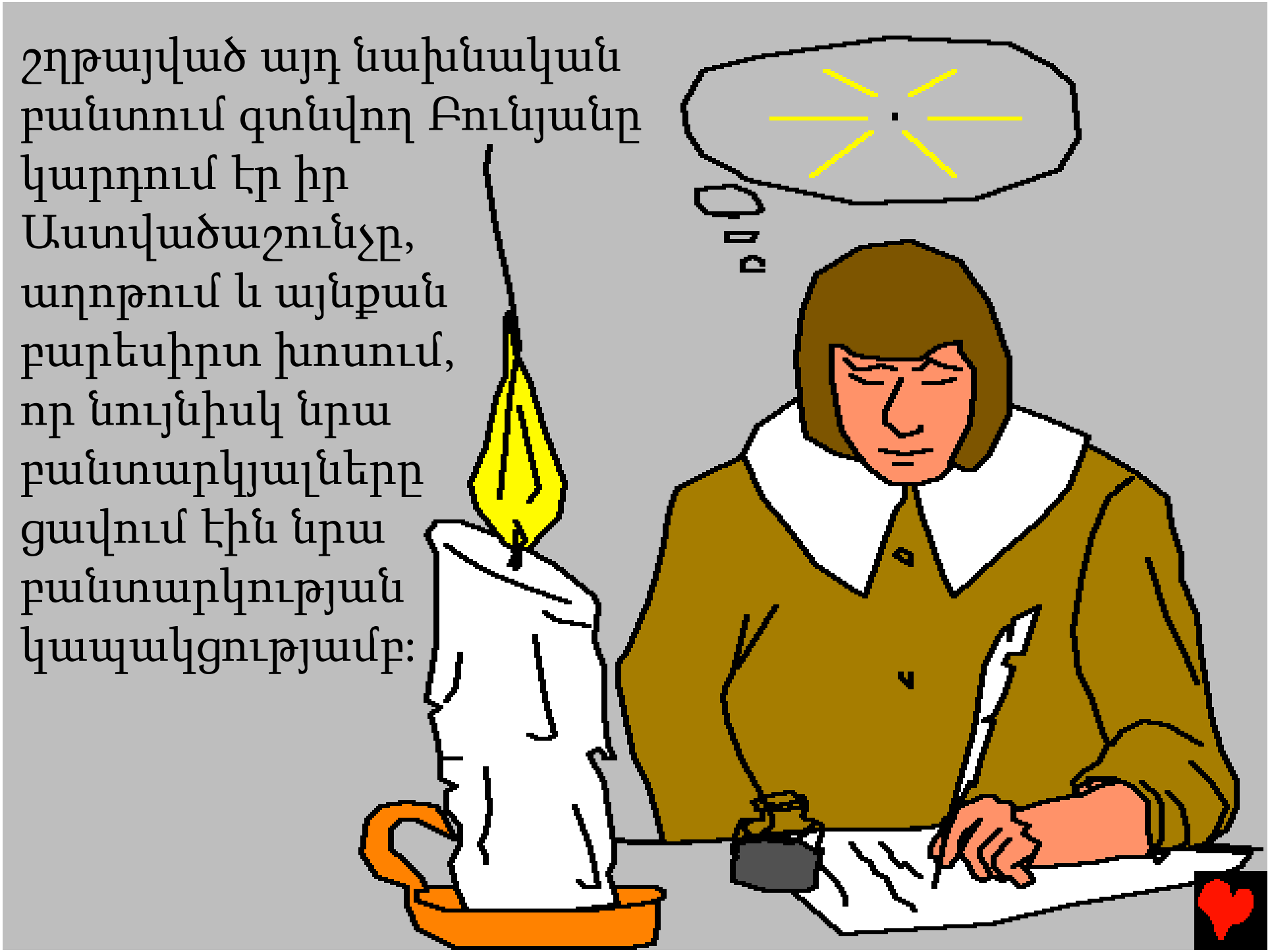
շղթայված այդ նախնական բանտում գտնվող Բունյանը կարդում էր իր Աստվածաշունչը, աղոթում և այնքան բարեսիրտ խոսում, որ նույնիսկ նրա բանտարկյալները ցավում էին նրա բանտարկության կապակցությամբ:

Հնարավորության դեպքում նրա կինը, երեխաները և ընկերները այցելում էին նրան: Բայց բանտում ծանր կյանք էր: Ճոհնի դժվարությունների մի մասը գալիս էր այն բանի, որ իր ընտանիքը նույնպես տառապեց:

Նրանք փող չունեին ուտելիք և տաք հագուստ գնելու համար: Սա համարյա կոտրեց ճոհնի սիրտը: Նա նրանց հոգատա-ությունը վստահեց Աստծուն: Հովհաննեսը գիտեր, որ Աստված պատիվ է տալիս նրանց, ովքեր հարգում են Նրան:

Նա նաև շատ բան էր մտածում
իր եկեղեցու մասին:
Արդյո՞ք նրանք դեռ
հավատում և
հնազանդվում էին
Աստծուն, ինչպես
Հովհաննեսը
սովորեցրել էր
նրանց իր խոսքով
և օրինակով:
Մտածելիս
Հովհաննեսի
միտքը լցվեց
Աստվածաշնչի

գաղափարներով:

գրել է պատմություն՝ օգտագործելով այս գաղափարները: Այն ավարտվեց, պատմությունը պատճենահանվեց և տարածվեց ամբողջ քաղաքում, երկրում և ամբողջ աշխարհում: Այսօր զնդան խցում գրված այս

պատմությունը, թերևս, Աստվածաշնչից հետո աշխարհի ամենահայտնի գիրքն է: Այժմ ուխտավորի առաջընթացը հասել է ձեզ:

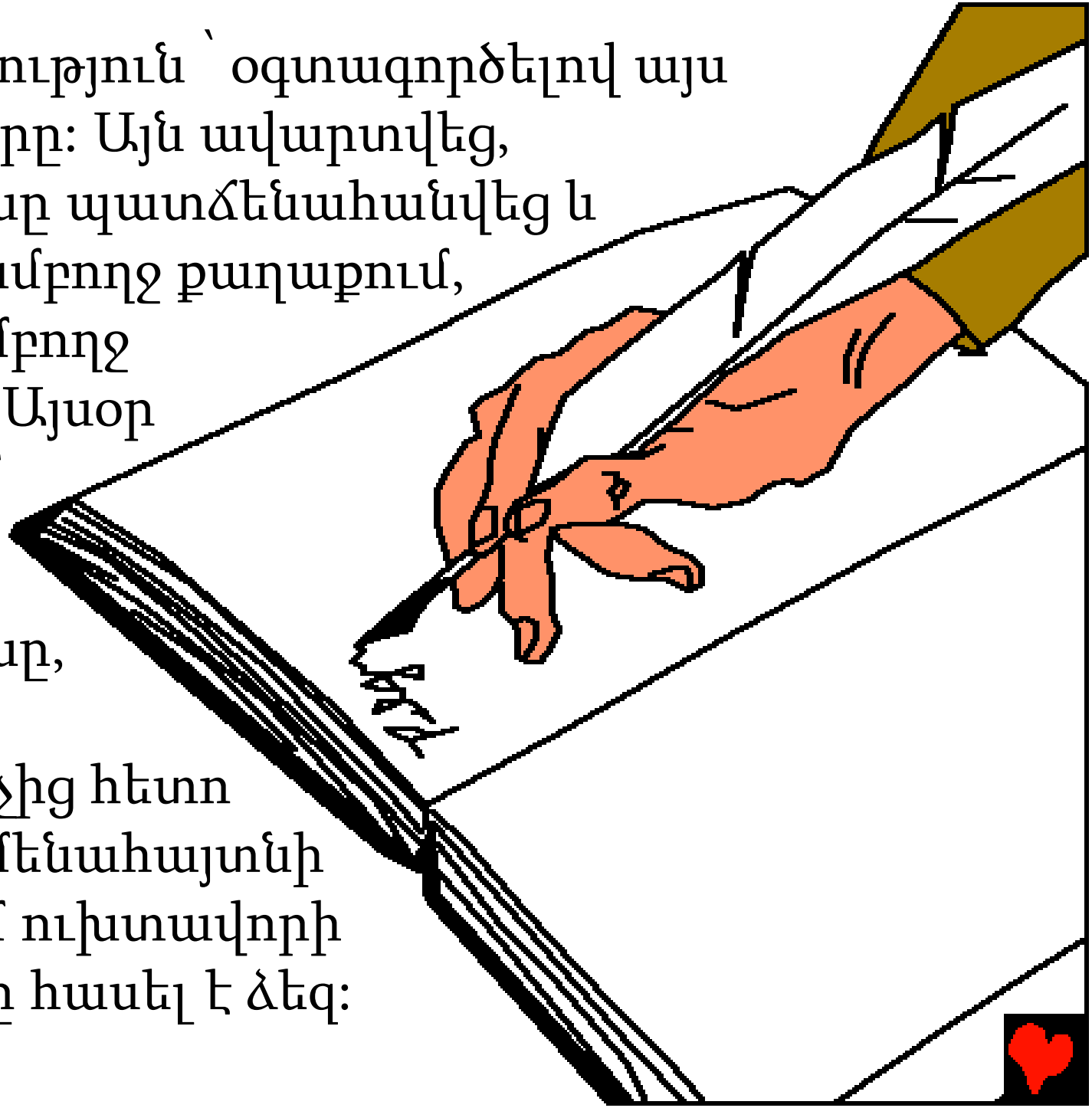

Վերջ